

Brunnsviks folkhögskolas sångbok

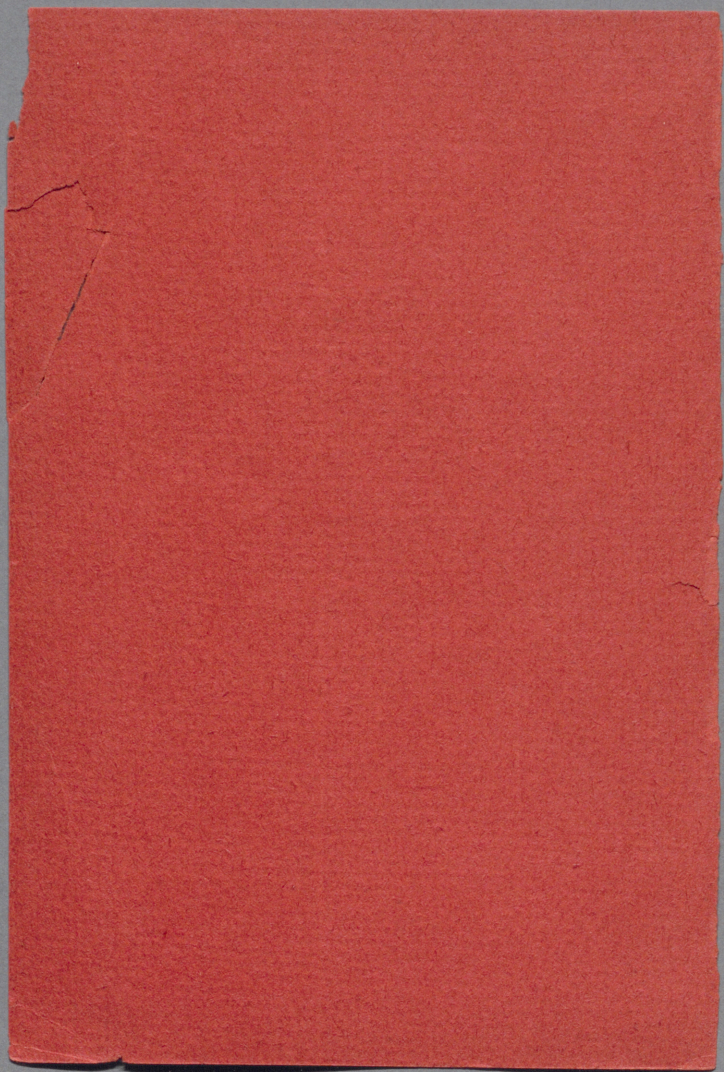
National Library
of Sweden

Uttill
Sång
1907

≡ BRUNNSVIKS ≡
FOLKHÖGSKOLAS

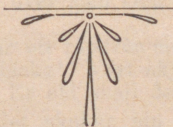
SÅNGBOK

≡ BRUNNSVIKS ≡
FOLKHÖGSKOLAS

SÅNGBOK

GÄVLE 1910
TRYCKERI- OCH TIDN.-F'S TR.

STENSKA
SÄNGBOK
SÄNGBOK

I. Till Brunnsviks Folkhögskola.

Av Carl Larsson i By.

1. Det brinner en eld, den brinner så klar,
Den brinner i tusen kransar; Dess klara låga mot
höjden far, Mot himlen jublande dansar.

2. Det brinner en eld i nordanskog, Eldskenet
syns så vida. Det lyser klart, och det kommer
nog Mångt öga att rinna och svida.

3. Det brinner en eld, den sprider sitt sken
Över mossa och slingrande rötter. — I skogens
mörker det gnyr över sten Och stock som av tram-
pande fötter.

4. Så skallar ett rop från mossig håll: — Låter
genast eldarna släcka! Vårt skydd och försvar är
ju mörkrets fäll, Er eld skall dess förlåt bräcka!

5. Och trollet skakar sin mantelfäll Åt en
fräckhet utan all like. Och bifall sorlar från alla
håll, Från vasaller i träsk och dike.

6. Snart mumlar skogen av hotfull säjd Mot
ljuset röda och käcka, Och bärgakungen blåser till
fejd Mot dansande lågor fräcka.

7. De blåsas samman från skumma snår —
Vasaller, dem ingen känner. Det var kniv på strupe
och hand i hår I går — men i dag är de vänner.

8. Och skaran nalkas med buller och gny,
Och ropet och skriket och skratten Som ugglelåt gå
mot stjärnor och ny I den mörka jäsande natten.

9. Men all deras strävan och tunga bestyr
Med släckning är fäfang möda — Vad de trodde
var eld blott, är dag som gryr, Det är morgonrod-
naden röda!

2. Med sång.

(Ord av E. Beckman, mel. av J. E. Nordblom.)

1. Med sång emot havet styr forsen sin färd,
Bland grönskande granarnas stammar, Med sång
flyger gnistan från flammande härd, Vid dånet av
fallande hammar. Och stenbruten teg, som bär
folket dess bröd, Och blossande vildros i hagar,
Och barnet som växer med kinder i glöd, De sjunga
i sommarens dagar.

2. Och havssvallet sjunger, hur frihetens flod
Går fram med okuvliga vågor. Och gnistrande
stjärna, hur mandomens mod Skall härdas i lutt-
rande lågor. Och sommarsol sjunger, hur skör-
darnas frö Bland stenar och vildrosor spirar, Och
anden som lever när seklerna dö, Med sång sin
uppståndelse firar.

3. Ungdomsvisa.

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. av R. Liljefors.)

1. Kom alla bäckar friska, Kom, alla floder
unga, Gå inte där och viska, Stäm upp och låt oss
sjunga! Stäm upp en hurtig frihetssång, Du hela
Sveriges ungdom, En visa hög och lång!

2. Om blott vi samman flöte, Om alla bäckar
runne Till samma vårfloeds sköte, Var viss, de må-
let hunne. De bröte bärg, de sprängde damm, Mitt
genom myr och murar I dans de droge fram.

3. I sol, på äng och linda, I glans från kväl-
lens måne, Må vi en långdans binda Från Lapp-
land ner till Skåne Och länk i länk och hand i
hand En enda väldig ringdans Kring hela Sveriges
land.

4. Och glatt vår våg ska gunga Vid vårens morgonlåtar Båd mödans prämar tunga Och lekens lätta båtar. Till rop och tal ska bli vårt brus Och all vår kraft förvandlas Till värme och till ljus.

5. Så blir vårt liv den flammen Som tänder nya tider, Så bilda vi tillsamman En flod som mäktigt glider, En vårflod hög och full av sång. Som lyfter hela Sverige I himlens höjd en gång!

4. Modersmålet.

(Ord av O. Levertin.)

1. Modersspråk, du trädets sus, Städe nytt och oändligt, Annat i morgon- och aftonljus, Men dock ett och beständigt. Tusende bladen från topp och till fot Kan till en kör du kalla, Låta dem känna, att samma rot Fostrar och närer dem alla.

2. Folkets levande andedräkt, Het av hopp och av strider, Arvked, bindande släkt vid släkt Ända mot bortersta tider, Alla stora hjärtan i dig Klappa än, när de domnat. Lyssna: och ekot mångdubblar sig Ändlöst från tider som somnat.

3. Guldtråd, på vilken vi våra liv Träda med skiftande dagar, Ring, som fäster oss vän och viv, Tolk för stjärnor och lagar! Högsta tankar, dyraste namn, Drömmen skimrande skärast — Modersspråk, du bär i din famn Allt oss i världen är kärast.

5. Vårt fria ord.

(Ord av C. V. A. Strandberg, mel. "Vintern rasat".)

1. Den har intet fosterland, som ställer Alla lika högt — så sant jag tror, Den har ingen kär, och får ej håller, Som ej älskar överallt sin mor. Klingar icke modersmålet skönast? Binder ej vårt hem med dubbla garn? Lyser icke självaljungen grönast, På den torva, där vi lekt som barn?

2. Men vårt land är icke marken bara Eller språket, som vi lärt så flinkt, Det är tanken och, den svenska klara Och vårt frihetsarv, vår själs instinkt, Och vår goda rätt att överväga Vad oss höves, öppet, oinskränkt, För att sen vår trygga mening säga At all världen fritt och oförkränkt.

3. Varför hade man då krig förklarad Mot vårt fria ord oförberett? Var det därför, att det uppenbarat Någon olät, som väl också skett? Fly till natten då, som hovsam tigger, Döden, som av ingen tunga vet; Ty där livet rörs och solen stiger, Blir det sorl, men också värksamhet.

4. Trälens klenmod gör, att han förkättrar Varje öppenhjärtigt ord han hör, Ty han känner mindre sina fjättrar, När han tänker, som hans herre gör. Men ett folk, som fått i arv att länka Sina öden självt och obesträtt Älskar sina egna tankar tänka, Och det måste säga ut dem fritt.

5. Fågeln sjunger visst sin längtans kvitter, Om han blott blir matad i sin bur, Men det inre som ett folk besitter, Öppnas endast i en fri natur; Vad du känner, är ej något ensamt, Men en blyxt av himmelens förnuft, Vad du tänker, tänker du gemensamt, Och det krymper, om det ej får luft.

6. Därför ve den hand, som avskär tungan På det folk, som en gång haft en röst! Ve den, som med vilja sårar lungan I offentlighetens breda bröst! Det är gott att lägga tyngd i slaget, När man fått en klinga i sin hand, Ännu mer att ha ett ord i laget En gång, när det gäller folk och land.

6. En Brunnsvikssång

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. "Ormen länge", gammal dansvisa från Färöarna.)

1. (Alla:) Komma vi nu från städer grå, Från stugor i skuggig dal, Stiga vi upp på höjden, Sitta i högan sal. Ljuset glimmar i salen Som sol i

vårlig lund. Glada samlas vi med sång kring Mimers brunn.

2. (En röst:) Brunnen är djup och underbar
All världen speglar sig där, Himlarnas vidder blå-
nande, Myllrande stjärnehår. (Alla:) Ljuset glim-
mar etc.

3. (En annan röst:) Vintergatan hon skimrar
där, Och solar förutan tal, Världar födas och
världar dö, Rymden står hög och sval. (Alla:) Lju-
set glimmar etc.

4. (Åter en annan röst:) Solar och jordar
skymta där Som bubblor och droppar små, Jorden
ur djupet stiger, Ur tumlande töcken blå. (Alla:) Ljuset glimmar etc.

5. (Åter en annan röst:) Brunnen är djup
och underbar — En eld där i djupet glöder, Ur-
havet vältrar i vända, Skyhöga berg det föder.
(Alla:) Ljuset glimmar etc.

6. (Åter en annan röst:) Rör sig ett kryp i
grumligt djup, Ges liv åt en död kristall? Sjönk
det ur fjärran rymder, Kom det med stjärnans fall?
(Alla:) Ljuset glimmar etc.

7. (Åter en annan röst:) Nu är det tusen och
tusen därtill, De vimla från strand till strand, De
vråkas av vind och vågor, De fylla båd hav och
land. (Alla:) Ljuset glimmar etc.

8. (Åter en annan röst:) Brunnen är djup och
underbar — Se väsen förutan tal, Blomster blomma
och blomster dö, Ljuvlig är blomstrens dal. (Alla:) Ljuset glimmar etc.

9. (Åter en annan röst:) Fjärlar fladdra och
fåglar slå, Och älgar i bärgen vandra, Och fjärlar
och fåglar och människobarn, Längta och söka
varandra. (Alla:) Ljuset glimmar etc.

10. (Åter en annan röst:) Idoga myror och
muntra bin De sträva i endräkt god — Vadan din

oro, mänskobarn, Ditt bittra och heta blod? (Alla:) Ljuset glimmar etc.

11. (Alla:) Brunnen är djup och underbar, Så kom, låt oss dricka där, Dricka oss kraft och hälsa Och glädje, vart än det bär! Ljuset glimmar i salen Som sol i vårlig lund, Glada samlas vi med sång kring Mimers brunn.

7. Stjärnsagor.

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. salm. 383.)

1. Kom under stjärnorna, skimrande höstliga klara! Res dig och följ deras vimlande vandrande skara! Stilla de gå, rymderns tinnar de nå, Skimrande höstliga klara.

2. Där rullar gyllene Vagnen sin eviga bana. Bär den väl undrande väsen, som spörja och spana? Vart hjul en sol, rullar kring himmelens pol. Makter, är målet Nirvana?

3. Svävar där rimfrost i rymden och glittrande faller? Brant stiger gudarnas väg, strödd med silverkristaller. Lång är vår färd — varje kristall är en värld. Räkna dem, rymdens kristaller!

4. Vit svävar Svanen med breda och skälvande vingar. Hör du ett brus när i nattliga rymden han svingar? Mäktig och full klang som från strängar av gull. Hör, det är Lyran som klingar!

5. Högst upp där skymtar en skepnad konungslig i natten, Sitter och stirrar ut över de mörknande vatten. Gyllene stol, byggd utav sol bredvid sol. Vidundret nalkas i natten.

6. Fjättrad står jungfrun beslöjad och sorgfull vid stranden. Kommer ej hjälten med frälsande vapnet i handen! Stolt som till fäst lyser hans vingade häst. Vidundret sjunker i sanden.

7. Nu steg ur djupet Orion, den jägaren väldig. Rymderns störste och stoltaste vandrare, håll dig! Och i hans spår Hundstjärnan glänsande går. Sirius, jättesol, håll dig!

8. Svärdet det blixtrar i bältet med solarna tränne — Solar till glänsande smycken och solar till spänne. Lejonets hud bär han som sköld och som skrud. Solar kring midja och ännu!

9. Går han till strid emot Oxen med brinnande öga. Villbråd där vimlar i vidderna tysta och höga. Sällsamma djur ligga i töcknen på lur, Ströva där tysta och höga. —

10. O, gamla sagor som kring oss i skymningen sväva! Skimrande bilder, som natten och minnena väva! Bilder förgå — skola väl en gång vi nå Målet dit bilderna sträva?

(Följande stjärnbilder åsyftas: v. 2: Karlavagnen, v. 3: Vintergatan, v. 5: Kassiopeja, Valfisken, v. 6: Andromeda, Persevs, Pegasus, v. 9: Oxens brinnande öga: Aldebaran).

8. Månvisa.

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. av M. Greene.)

1. Du måne, livets friska färg Har från ditt anlet flytt. Förtorkad är din must och märg Och blommar ej på nytt. Din blida glans, din milda färg Är lån från jord och sol, Ett ödeland av vilda bärg Går kalt från pol till pol.

2. Och bar du frö och frukt en gång, De multnat längesen. Förtonad är i skyn din sång Och kommer ej igen. Finns där en fattig smula liv Djupt i ett kraterhål, Där finns ej lek, ej rop och kiv, Där tänds ej mer ett bål.

3. De stiga skyhögt stup vid stup, De nakna branta fjäll. Du sprutat eld ur deras djup Mot molnig himlapäll. Du sprutat eld ur tusen gap, När ung du var och stolt, Mot trälldom och mot fångenskap En vild och het revolt.

4. Nu ligga dina forna hav Som torra ökenland. Var krater är en öppen grav, Matt smeker sol'n dess rand. Du är en tom och slocknad hård, En ärrig, fårad kind, En stel och härjad höstens värld, En gubbe stum och blind.

5 Och dock ur rivna skyar ned Du skådar lugn och blid Och höljer i ditt sken, din fred Vår oro och vår strid. Det sägs, du är en jordens bild, Vår jord på gamla dar — Väl om hon lyser lika mild Och strålar lika klar!

9 Det susar så dunkla sagor.

(Ord av J. Reuter, mel. dansk folkvisa.)

1. Det susar så dunkla sagor I furornas pearsal, I topparnas sakta gungning Förnimmes ett hemligt tal. Det susar om jättevärken Av år och av år igen, Om tidernas tunga fotspår, Som tydas av lärde än.

2. Det susar om mången väldig Och brakande glaciär, Som smulade bärgens kammar Och redde till sandmon här. Det susar om sёklers möda Att kransa vår jord i grönt, Att skapa en fruktbar jordmån För allt som är stort och skönt.

10. Du gamla, du fria.

(Ord av R. Dybeck, gammal folkmelodi.)

1. Du gamla, du fria, du fjällhöga nord, Du tysta, du glädjerika sköna! Jag hälsar dig vänaste land uppå jord, Din sol, din himmel, dina ängder gröna!

2. Du tronar på minnen från fornstora dar, Då ärat ditt namn flög över jorden. Jag vet att du är och du blir vad du var, Ja, jag vill leva, jag vill dö i nord!

II. Mandom, mod.

(Ord av R. Dybeck, melodi från Orsa.)

1. Mandom, mod och morske män Finns i gamla Sverige än. Kraft i arm och mod i barm, Ungdomsvarm i bardalarm. Ögon blå då och då Le i blomsterdalar där. Nord, du jordens jättelem, Nord, du milda hjärtans hem!

2. Toner än från forna dar Ljuda där i skog och dal, Vilda som en storm på hav, Milda som en tår på grav. Lyssnen då, vänner, på Hemländsk hundraårig sång; Lyssnen, älsken, lären den, Sjunggen, sjung den själva se'n.

12. Vårt land.

(Ord av Runeberg, mel. av Pacius.)

1. Vårt land, vårt land, vårt fosterland, Ljud högt, o dyra ord! Ej lyfts en höjd mot himlens rand, Ej sänks en dal, ej sköljs en strand, Mer älskad än vår bygd i nord, Än våra fäders jord.

2. Vårt land är fattigt, skall så bli För den som guld begär. En främling far oss stolt förbi, Men detta landet älska vi. För oss med moar, fjäll och skär Ett gulmland dock det är.

3. Vi älska våra strömmars brus Och våra bäckars språng, Den mörka skogens dystra sus, Vår stjärnenatt, vårt sommarljus, Allt, allt, vad här som syn, som sång Vårt hjärta rört en gång.

4. Och fördes vi att bo i glans Bland guldmoln i det blå, Och blev vårt liv en stjärnedans, Där tår ej göts, där suck ej fanns, Till detta arma land ändå Vår längtan skulle stå.

5. Din blomning, slutan än i knopp, Skall mogna ur sitt tvång; Se, ur vår kärlek skall gå opp Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp, Och högre klinga skall en gång Vår fosterländska sång!

13. Atenarnes sång.

(Ord av V. Rydberg, mel. av J. Sibelius.)

1. Härlig är döden, när modigt i främsta ledet du dignar, Dignar i kamp för ditt land, dör för din stad och ditt hem. Därför med eldhåg upp att värna fädernejorden! Ila att offra med fröjd livet för kommande släkt! Fram, I ynglingar, fram i tätta, oryggliga leder! Aldrig en känsla av skräck, aldrig en tanke på flykt!

2. Skam och nesa drabbar en här, då i fylkingespetsen Framom de unge man ser gubben förblöda och dö. Detta höves ju främst en yngling, medan han ännu Älskligt i lockarna bär vårliga blommornas krans. Fager för kvinnor, ståtlig för män må han synas i livet; Skön är han ännu som död, fallen i slaktningens mitt.

14. Vikingabalk.

(Ord av Es. Tegnér, mel. av B. Crusell.)

1. Nu han svävade kring på det ödsliga hav,
Han för vida som jagande falk. Men för kämpar
ombord skrev han lagar och rätt. Vill du höra
hans vikingabalk?

2. Ej må tältas å skepp, ej må sovas i hus.
Inom salsdörr blott fiender stå. Viking sove på
sköld och med svärdet i hand, Och till tält har han
himlen den blå.

3. (4.) När det stormar med makt, hissa seg-
len i topp, Det är lustigt på stormande hav. Låt
det gå, låt det gå! Den som stryker är feg. Förn
du stryker, gå hällre i kvav!

4. (7.) Seglar krämare fram, må du skydda
hans skepp, Men den svage ej vägre dig tull. Du
är kung på din väg, han är slav av sin vinst, Och
ditt stål är så gott som hans gull.

5. (9.) Nu syns vikingaskepp, då är äntring och strid, Det går hett under sköldarna till. Om du viker ett steg, har du avsked från oss, Det är lagen, gör sen som du vill!

6. (10.) När du segrat var nöjd: den som berder om frid, Har ej svärd, är din fiende ej. Bön är Valhallabarn, hör den bleknades röst: Den är niding som ger henne nej.

7. (11.) Sår är vikingavinst, och det pryder sin man, När på bröst eller panna det står. Låt det blöda, förbind det sen dygnet är om, Men ej förr, vill du hälsas för vår.

8. (12.) Så han ristade lag, och hans namn med var dag, Växte vida på främmande kust, Och sin like han fann ej på blånande sjö, Och hans kämpar de stridde med lust.

15. Konungavalet.

(Ord av Es. Tegnér, mel. av B. Crusell.)

1. Till tings, till tings! Budkaveln går Kring bärg och dal. Kung Ring är död, nu förestår Ett kungaval

2. Då tager bonden svärd från vägg, Det stål är blått. Med fingret prövar han dess egg, Den biter gott.

3. De piltar se med glädje på Det stålblå sken. De lyfta svärdet två och två, För tungt för en.

4. Men dottern skurar hjälmen ren — Blank skall han bli — Och rodnar när hon skådar se'n Sin bild däri.

5. Sist tar han sköldens runda värn, En sol i blod. Häll dig, du frie man av järn, Du bonde god!

6. All landets ära växer ur Ditt fria bröst, I striden är du landets mur, I frid dess röst.

7. Så samlas de med sköldegny Och vapenbrak På öppet ting, ty himlens sky Ar deras tak.

16. Island.

(Ord av A. Munch, norsk folksmel.)

1. Yderst mod Norden lyser en ø Klart gennem islag og tåge. Der ved en bjergild som aldrig kan dø, Oldtidens billeder våge. Derfra går sagnet vidt over sø Som en måge.

2. Op till det sällsomme øland drog Først vore herlige fädre. Med sig fra Norge de højsädet tog For at oprejse det bedre. Norronamål de i ensomme krog Skulde hädre.

3. Medens det synkende Nordens magt Deltet og måtte forsage, Blev der på Island bevaret og lagt Livssäd for kommende dage, Der -- nu et tegn på stammernes pagt -- Står tilbage.

17. Torgny Lagman.

(Ord av K. A. Nicander, folksmelodi.)

1. Ljud sång om Torgny lagman väl! Om riket var han mån. Han var en man till kropp och själ, Det säger Sturleson. Men tiden vändes upp och ner: En sådan lagman finns ej mer, Som lagman Torgny var.

2. När Torgny stod på tingets sten, En vördad lagens tolk, Han stämma ljud så klar och ren För både kung och folk: Ibland som vågens klang mot strand, Som tordön på ett fjäll ibland, Så lagman Torgny var.

3. Han kraftfull var, men aldrig vild, Gick ej tillbaka men fram, I livet som en ljusalv mild, I domen allvarsam. Det är en konst, som få förstå, Att vara stark men mild ändå, Som Torgny lagman var.

4. Så hög och stor, som född till strid, Sin styrka lugn han bar, Och sent i ålderns vintertid Den skönsta man han var. Den, som är skön som gammal än, Var i sin ungdom Balders vän; Så Torgny lagman var.

18. Biskop Tomas' frihetssång.

(Mel. av H. Alfvén.)

1. Frihet är det bästa ting, Som sökas må
all världen kring, Den frihet väl kan bära. Vill
du dig självan vara huld, Du älske frihet mer än
guld, Ty frihet följer ära.

2. Frihet må liknas vid ett torn, Där väktarn
blåser i sitt horn, Men tag dig väl till vara: Om
från det tornet ut du går, En annan det i händer
får, Och du med sorg får fara.

3. Så är ock frihet lik den stad, Där husen
följa väl i rad, Där är det gott att bygga. Rövas
din frihet bort från dig, Då har du mist på vill-
sam stig Ditt bästa värn det trygga.

4. Och gammal lära liksom ny, De bjuda frid
i varje by. Dock kan ej frid förbliva, Där icke
frihet har sitt bo. Blott hon kan skänka fred och
ro Och ofrid all fördriva.

5. Och har du frihet i din hand, Så slut väl
till och bind om band, Hon är som unga falkar,
Men den på friheten ger hugg, Han borde dragas
vid sin lugg Och sättas in bland skalkar.

6. Är hon väl borta, friheten, Hon blir ej lätt
få fatt igen, Hur flinkt du än dig vänder. Du
fresta må med bannor och låt, Du står där snopen
i all din ståt, Den höken flög dig ur händer.

7. Nu råder jag dig, hav frihet kär, Om du
förstår vad frihet är, Vad trofast hon dig bringar;
Frid och frälse drager hon hem, Hugnad och glädje
allom dem, Som skyggas av hennes vingar.

8. Frihet är en säker hamn, Frihet är ett
huldrikt namn För den, henne rätt kan bära. En
hamn som står mot vind och väg, Frihet beskär-
mar hög och låg, Ty bör man frihet ära!

(1430-talet.)

19. Gustaf Vasa i Mora.

(Ord av E. A. Karlfeldt, mel. av W. Peterson-Berger.)

1. Han trädde upp ur männens flock, Fin var hans kind och mjuk hans lock, Men nordan vajade hans rock, Den goda allvarsvinden. Nu tystnar stapelns tunga dån, Och Morabonden med sin son Står lyssnande vid grinden.

2. En fjällvind kom i kvalm och tö Och sjöng med munnen full av snö: "Vi sändes denne bort att dö, Som kunnat alla frälsa?" Vi tro dig, ödemarkens bud. Din röst är klang och segerljud, Din andedräkt är hälsa.

3. Det kimmade i Siljans nejd. Snart svepte stormen utan hejd, En dalastorm av lust och fejd, Kring loja landamären. Vår hövidsman är käck och ung. Följ med oss, lyckovind, och sjung För hövdingen och hären!

4. Nu leker sommar kring hans stod. Vi tro, att än vid myr och flod Vår uppbrottsång kan dåna god, Om onda tider sia. Blås då på nytt från Mora strand, Du friska nordan, som vårt land Kan ränsa och befria!

20. Carl von Linné.

(Ord av Frithiof Holmgren, mel. Dalvisan "Om sommaren sköna när marken hon gläds".)

1. Du hörde oss till och din ära blev vår, Den går med ditt namn över jorden. Ej födes din like vart hundra år Av fattiga landet i norden. Och därför, naturens odödighetstolk! I dag skall du prisas av hela vårt folk I skogar, på bärg och i dalar.

2. Din stämman har tystnat — där läraren satt Stå salarna öde och tomma, Och hundra gånger i skogarnas natt Linnéa har bäddat sin blomma. Men alla de frön, du i jorden lagt ned, De frodas ännu såsom lummiga träd I skogar, på bärg och i dalar.

3. Och än i din grav bär du spiran i hand,
Ditt välde går vitt över haven, Och furstar och
lärdar från främmande land Vallfärda med vördnad
till graven. Men flera ännu skola följa dig åt
Att söka det ljuset som ledde din stråt I skogar,
på bärg och i dalar.

4. När sekler försvinna och släkten förgå Och
troner och riken förhärjas, Den tron, du dig reste
på jorden skall stå, Och trygg ur förödelsen bärjas.
Ditt minne skall leva evärdelig tid, Så länge en
blomma än doftar i frid I skogar, på bärg och i dalar.

21. Marseljäsen.

(Ord och musik av J. Rouget de l'Isle.)

1. Framåt, I barn av fosterlandet, Vår äras
morgon lyser klar. Emot oss fräckt förtryckarban-
det Djärvs höja sina blodsstandar. Vårt öra ren
från fjärran lystrar Till soldateskens vilda larm,
Som smyger skönlöst vid vår barm Att strypa
mödrar, viv och systrar. Giv akt, medborgare!
Slut leden rot vid rot! Framåt, framåt, om orent
blod Än forsa kring vår fot!

2. Vad vill då denna hord av trälrar, Som pis-
kas våra led emot? Tror man sig kuva fria själar,
Med fångsel och med fjättrars hot? Mitt folk, i
forna dar de brände På krökta ryggar skymfens
sår. Nu ingen tvinga oss förmår I trälldom åter
och elände. Giv akt, medborgare! etc.

3. Vad, skola främlingar befalla Och våra byg-
der stifta lag? Och våra unga krafter falla För
fala soldenärers slag? O Gud, om trälrar skola
böja Vår nacke under okets tvång, Om nidingar
ännu en gång Till våra härskare sig höja! Giv
akt, medborgare! etc.

4. Ve er, tyranner, ve och bäva! Med fasa
ser er an en värld. Ve er, menedare! Där sväva
I rymden redan domsens svärd. Ett folk i vapen
står mot eder. Och stupar i sitt blod en man,

Strax föder jorden då en ann, Och jämna tätna
våra leder. Giv akt, medborgare! etc.

5. Dock, skona denna arma skara, Som ej sitt
ödes skam förstått! Låt högsint glömska straffet
vara, Som drabbar legojonens brott. Men slå till
jorden utan skoning De blodsmän, som dem driva
fram, Som skända, sölande i skam, Sin egen mo-
ders helga boning. Giv akt, medborgare! etc.

6. Ö, kärlek, du, till fosterjorden, Sänk dina
flammar i vår barm! Kom frihet, segerängel vor-
den, Och led oss du i stridens larm. Inför all
världen så vi bära Ett vittnesbörd om samlad makt:
Den ovän, vi till fota lagt, Ser döende triumfens
ära. Giv akt, medborgare! etc.

22. Norska folksången.

(Ord av B. Björnson, mel. av R. Nordraak.)

1. Ja, vi elsker dette landet, Som det stiger
frem, Furet, vejrbitd over vandet, Med de tusind
hjem. Elsker, elsker det og tænker På vor far og
mor Og den saganat som sænker Drømme på vor jord.

2. (6.) Ja, vi elsker dette landet, Som det
stiger frem, Furet, vejrbitd over vandet, Med de
tusind hjem. Og som fädres kamp har hävet Det
av nød til sejr, Også vi, når det blir krævet, For
dets fred slår lejr!

23. Danska folksången.

(Ord av A. Øhlenschläger, mel. av H. E. Krøyer.)

1. Der er et yndigt Land, Det står med
brede Bøge, |: När salten Østerstrand :| Det bugter
sig i Bakke Dal, Det heder gamle Danmark, |: Og
det er Frejas sal. :|

2. Der sad i fordums Tid De harniskklædte
Kæmper, |: Udhvilede fra Strid :| Så drog de frem
til Fjenders men; Nu vile deres bene |: Bag Hö-
jens Bautasten. :|

3. Det Land endnu er skönt, Ti blå sig Soen
belter, | Og Lövet står så grönt: | Og ädle Kvin-
der, skönné Mör Og Mänd og raske Svende | Bebo
de danskes Øer. :|

24. Suomis sång.

(Ord av E. v. Qvanten, mel. av F. Pacius.)

1. Hör hur härligt sången skallar Mellan Väi-
nös runohallar: Det är Suomis sång. Hör de höga
furor susa, Hör de djupa strömmar brusa, Det är
Suomis sång.

2. Se, bland drivor högt vid polen Strålar klar
midsommarsolen, Det är Suomis sång. Se, på him-
lens mörka båga Nattens norrskensflammar låga.
Det är Suomis sång.

3. Och de väna blyga dalar, Där en bäck bland
blomstren talar, Det är Suomis sång. Och de skog-
begrönte fjällar, Lekande i stjärnekvällar, Det är
Suomis sång!

4. Överallt en röst oss bjuder, Överallt en
stämma ljuder, Det är Suomis sång. Broder, äger
du ett hjärta, I dess tjusning, i dess smärta Hör
blott Suomis sång.

25. I Finlands skog.

(Ord av Y. Koskinen, mel. folkvisa från Savolax.)

1. Dold mellan furorna ligger min koja, Djupt
i den finska skogens ljuva sus. Högt över top-
parna resa sig bergen, Blånande skönt uti mor-
gonens ljus. Hoj lari lari la, hoj lari lari la —
Susa ditt svar, du min finska skog!

2. Långt in i skogen hörs göken besjunga
Flitigt och ömt hur skön hans maka är. Klängen
av vallhornens dallrande toner När mina öron från
fjärran och när. Hoj lari etc.

3. Det är min egen ande som talar, Talar med finska skogens djupa röst. Därför kan jag ej styra min tunga. Sjunga jag vill ur mitt fulla bröst. Hoj lari etc.

26. Medborgarsång.

(Ord av V. v. Heidenstam, mel. av V. Stenhammar)

1. Så sannt vi äga ett fädernesland, Vi ärvde det alla lika, Med samma rätt och med samma band För både arma och rika. Och därför vilja vi rösta fritt Som förr bland sköldar och bågar Och icke vägas i köpmäns mitt Likt panningepåsar på vågar.

2. Vi stridde gemensamt för hem och härd, Då våra kuster förbrändes, Ej herrarna ensamt grepo sitt svärd, När varnande värdekase tändes. Ej herrarna ensamt segnade ner, Men också herrarnas drängar. Det är skam, det är fläck på Sverges baner, Att medborgarrätt heter pengar.

3. Det är skam att sitta som vi ha gjort Och tempel åt andra välva, Men kasta stenar på egen port Och tala ont om oss själva. Vi tröttnat att blöda för egen dolk, Att hjärtat från huvudet skilja. Vi vilja bliva ett enda folk, Och vi äro och bli det, vi vilja!

27. Arbetarmarsch.

(Ord efter Bj. Björnson, mel. av H. Nutzhorn.)

1. Takt, takt, hållen takten, Den är mer än halva makten. Den gör en av många, många, Den ger mod åt hjärtan trånga, Den gör lätt det allra tyngsta, Lär de gamla som de yngsta, Lär de starka som de svaga Att mot målet hoppfullt draga.

2. Takt, takt, hållen takten, Den är mer än halva makten. Om i takt vi komma hundra, Än vill ingen lyss och undra: Om i takt vi komma

tusen, Kanske spetsar man sitt öra, Men när vi bli hundratusen, Ja, den marschen skall man höra!

3. Takt, takt, hållen takten, Den är mer än halva makten. Hölle vi som bröder samman, Blev vårt liv en lust och gamman, Ginge vi i endräkt trogen, Folk från skäret, slätten, skogen, Då blev sol och vår i landet, Gamla mörka vinterlandet!

28. Friska krafter.

(Ord av E. Fredin, mel. nr 1 i N. O. V:s Sångbok).

1. Han träder fram med öppen blick, Medveten om sin kraft, Och kramar valkig näve hårt Kring tunga hammarns skaft. Därute dagas allaren På nattligt tunga skyn, Och sol skall stiga inom kort Vid horisontens bryn.

2. Ånyo gryr en arbetsdag, En tung och mödosam, Men friska fläktar sopa bort Det unkna värkstadsdamm; Och mödans son ej mer en träl Vid bänk och ässja smidd I mornad styrka blickar ut Mot himlens fria vidd.

3. Han träder fram . . . På honom främst Sitt ansvar tiden lagt, Med dåd och styrka bryta väg För andens fria makt. Hans värv det är att spränga grund För nya tidevarv Och tåligt, bland de många en, Att mura varv på varv.

4. Han ser att randas skall en dag, Då nattens dimma flytt, En folkens stora jubeldag, Då allt skall varda nytt; Då kvinnan stiger, stark och fri, Vid mannens sida opp, En dag då barnen bärga skörd Av fädrens tysta hopp.

5. Han träder fram . . . Han lyddes nyss Till morgonklockors ljud — Där vaknade väl tusen hem Vid deras maningsbud. De ordna sig, de djupa led, De komma, flock vid flock, Där arbets-skjortan gäller mer Än galonerad rock.

6. Han träder fram . . . han äskar ord: "Kom med oss vem som vill! Ty vet, att tiderna som

gry *Dem* endast höra till, Som sträva i sitt anlets
svett Kring seklets lystringsord, I värkstad som
vid krämardisk Och boktyngt arbetsbord!“

7. “I våra led, i tidens här För alla finnes
plats, Och då skall knytas fridens länk Från stuga
till palats. — Därute dagas allaren På nattligt
dunkla skyn, Och sol skall stiga inom kort Vid
horisontens bryn!“

29. Arbetets söner.

(Ord av H. M—r, mel. av N. Möller.)

1. Arbetets söner, sluten er alla Till våra
bröder i syd och i nord! Hören I ej, hur mäktigt
de skalla Ut över världen, befrielsens ord! Ur den
förnedrande trälldomens grift Upp till en hedrande
ädel bedrift! Oket med påskriften “bed och för-
saka“ Länge oss nedtryckt i mörker och nöd;
Människovärdet vi fordra tillbaka, Kämpa för rätt-
visa, frihet och bröd.

2. Icke naturen hårdhänt har dragit Gränser
som skilja på fattig och rik. Hjärtlöst har makten
under sig slagit Alla dess hävor, rovdjuret lik.
Mot den förödande guldkalvens stod Kämpen med
glödande känslor och mod! Käckt mot förtrycket
ett värn vi oss dana, Stridsropet genom nationerna
går. Slutet er under vår enighets fana, Fällan ej
modet och segern är vår!

30. Ungdomsmarsch.

(Ord av K. G. Ossian-Nilsson, mel. Engelbrekts-
marschen.)

1. Fram i arbetets här och fram i ungdomens
led Under röda standar, om ditt hjärta där är med!
Vill du känna dig ung och vill du kämpa dig fri,
Se här är frihetens skara, och de unga äro vi. Där
i sång vi gå fram och där vi storma fram i strid,

För den ärliges id skall gry en ljusare tid. Vi gå fram som en vår, då alla bojer brista loss, Vi ha sol, vi ha sång, vi ha segertrö med oss!

2. Vi gå fram, fram i kamp för allas frihet och rätt, Och vad tungt är för en, blir för många skuldra lätt, Ty står orättens borg än som ett bärg på sin grund, Vi sätta hävstången till och bryta ned den i förbund. Den skall ned, ned i grus, och över fogdeborgar grå Skola plogarna gå, skola stugorna stå. Den skall ned, ned i kamp, och när vi redeliga stritt, Då är friheten vår, då är Sveavälde fritt!

3. Vi gå fram för vårt folk och för vårt fädernesland, Till att lösa dess garn och förtryckets tunga band, Till att tända dess ljus att det ser sanningen klar, Till att värna dess liv mot både fogde och barbar. Denna jord, den är vår, där andra breda sig förnöjt, Denna jord som vi röjt, som vi byggt, som vi plöjt. Fram till strid för vår rätt, så sant vi kallas svenskar än, Ha de rövat vårt land, vi erövra det igen!

31. Stridssång.

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. av G. Ekman.)

1. Upp nu, bröder, upp att strida! Fien-der i landet smyga. Det är fara i att bida, Fly ej fega, stå ej blyga — |: Alla måste vara med För att skövlaren slå ned! :|

2. Se, han smyger, se han bjuder Heta njutningar och nöjen, Lockande hans trollsång ljuder, Lömskt han lovar lek och löjen. |: Nöjet mynnar ut i nöd, Irrsken blott är löjets glöd :|

3. Våra unga, våra unga Lockar han på vägar vilda, Trötta, tigande och tunga Gå de bort i öknar skilda, |: Gå de under utan nåd I hans träl-tjänst sträng och bråd. :|

4. Alla våra bästa krafter Låter han till rök förbrinna, Alla landets friska safter Låter han i sanden rinna, |: Suger all vår must och mærg, Sköylar fält och skog och bärg. :|

5. Skall han fritt få landet härja, Och till slut oss platt fördärva, Ska vi inte sammansvärja Oss till nya bragder djärva? |: Böner hjälpa föga här, Öppen strid vår lösen är! :|

6. Strid med draken, som med rusets Gift oss dövar och bedårar, Drag så kunskapens och ljuSETS Svärd, det enda honom sårar, |: Slipa klingan skarp och god, Sväng den med omutligt mod! :|

7. Vänd så inte om förrn draken Ligger ku- vad helt och slagen, Förr en ungdom fri och vaken Klarögd bidar morgondagen. |: Då, först då kan hopp och tro Åter lugnt i landet bo. :|

32. Sång på första maj.

(Ord av C. v. Zeipel, mel. av J. E. Nordblom.)

O, låtom oss svärja ett fostbrödralag I ungdomens sveklösa stunder Och fröjdas med gamman åt majsolens dag I Odens uråldriga lunder. Se, nornorna vandra runt om våra spår Med runor i sköldarna skurna, Verdandi med rosor i fladdrande hår Står lutad mot framtidens urna!

33. Odalbonden.

(Ord av E. G. Geijer, mel. av A. Tegnér.)

1. Å bärgig ås där står mitt hus, Högt över skog och sjö. Där såg jag dagens första ljus, Och där vill jag ock dö.

2. Må ho som vill gå kring världens rund, Vare herre och dräng den det kan! Men jag står hälst på min egen grund Och är hälst min egen man.

3. Ej buller älskar jag och bång; Vad stort sker, det sker tyst. Snart märks ej spår av stormens gång, Av blixten se'n han lyst.

4. Men tyst lägger tiden stund till stund, Och du täljer dock icke hans dar, Och tyst flyter böljan i havets grund, Fast rägnbäcken skrålande far.

5. Så går jag ock en stilla stig, Man spör om mig ej stort. Och mina bröder likna mig, Var en uppå sin ort.

6. Vi reda för landet den närande saft, Vi föda det — brödet är vårt. Av oss har det hälsa, av oss har det kraft, Och blöder det — blodet är vårt.

7. (11.) Så sjunger glatt vid sprakande spis I den kalla vinterkväll Den gamle man uppå bondevis Med söner sin i sitt tjäll.

• 7. (12.) Han sitter och täljer sin ålders stav. Må hans ätt ej i Sverige se slut! Vål bondens minne sänks uti grav, Men hans värk varar tiden ut.

34. Min sång åt dem —

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. av R. Liljefors.)

1. Min sång åt dem, Som bära tungan och hettan på skördens dag, Som kunna sköta en lie med kraft och kläm Och svänga den raskt med långa svepande slag

2. Se stjälgar och strån, De falla i hopar, de segna bugande ner För dig, du arbetets mäktige, segrande son. Se gräs och grönska sitt liv för människan ger.

3. Min sång åt den, Som ger sitt liv med tack åt jorden igen, Som vårdar den varmt och vattnar den med sin svett Och skänker den åter rikligt allt vad den gett.

4. Du jordens son, Så älska och tjäna henne, din gamla mor, Håll av hennes buskar och träd, hennes stjälgar och strån Som kära vänner och fränder, som syster och bror!

5. Min sång åt den, Som dikar myr, bryter åker och röjer mark. Den synes mig en man och främst ibland män, Som kämpar med ödemarken modig och stark —

6. Som rösen och kärr Förvandlar till böljande
fält och stenar till bröd, Som i striden med obygdens
troll har fått sina ärr Och gjort öknens lysande
grön och blomstrande röd!

35. Värmlandsvisa.

(Ord av A. Fryxell, folkmelodi.)

Ack, Värmland, du sköna, du härliga land,
Du krona för Svea rikets länder! Och komme jag
än mitt i det förlovade land, Till Värmland jag
ändock återvänder. Ja, där vill jag leva, ja, där
vill jag dö! Om en gång ifrån Värmland jag ta-
ger mig en mö Så vet jag, att jag mig aldrig
angrar.

36. Visa ur Värmlänningarna.

(Ord av F. A. Dahlgren, samma mel. som föreg.)

1. I Värmland är lustigt att leva och bo, Det
landet jag prisar så gärna. Där klappar det hjär-
tan med heder och tro Så fasta som bärge-
nas kärna. Och var och en svensk uti Svea rikets land,
Som kommer att gästa vid Klarälvens strand,
Han finner blott bröder och systrar.

2. I Värmland, ja där vill jag bygga och bo,
Med enklaste lycka förnöjder. Dess dalar och sko-
gar ge mig tystnadens ro, Och luften är frisk på
dess höjder. Och forsarna sjunga sin ljuvliga sång,
Vid den vill jag somna så stilla en gång Och
vila i värmländska jorden.

37. Västmanna-Dalasång.

(Ord av J. O. Wallin. Folkmelodi.)

1. Vivant Vestmannias |: Samt Dalecarlias |:
Urfält och bärg! Tarvighet närde oss, Modersord
lärde oss, Farsarv beskärde oss Muskler och märg.

2. Härligt i Västmanland |: Frodas kring Mälarstrand |: Blommor och bröd. Härligt i Dalarna Löva sig salarna, Och källarsvalarna Frusta av mjöd.

3. Där varar ärlighet, |: Gästfrihet, kärlighet |: Utan all rost. Malm bor i gruvorna, Smultron på tuvorna! Dit bära duvorna Kärlekens post.

4. Flit bräcker mödans skal; |: Kraft genom bärg och dal; |: Bryter sin stråt. Gott samvet' ger gott mod, Gott arbet' lycka god, Trampar på drakblad, Lögn och försåt.

38. Dalvisa.

(Ord av A. Wallenius, 1600-talet, folkmelodi.)

1. Om sommaren sköna, när marken hon gläds Vid Dala två älvorna vida, Från Tunaå strand till Gagnemäns näs Så fagert det då är att rida. Gud glädje och styrke de män som där bo Vid älvom, på bärg och i dalom!

2. Där hörs en förnöjelig näktergals sång Och djuren i lunderna gånga, Vid Ål utmed land, På sjö och på strand Om vartiden leka så många. Gud glädje etc.

3. Vid Leksand där möter man Siljanom, Den sjö sig så vida utsprider I fyra de delar, som löpa runtom, Men österut Rättviken vvider. Gud glädje etc.

4. Från Rättvik och Ore man färdas också Till Moramäns nöjsamma stränder, Ditupp ifrån Falun de handelsmän gå Så sjöledds som ock uppå landen. Gud glädje etc.

5. Där haver vår sol formerat en ö, Som Siljan så kärligt omfamnar, Där tusentals fiskar de lämna sitt frö I gräsrika vikar och hamnar. Gud glädje etc.

6. Från Venjan och Orsa till Älvenes dal Och så över bärgen till Särna, Där älgar och renar till tusendetal I skogarna vistas så gärna. Gud glädje etc.

7. Från Öster- till Västerdalmännernas bo
Man kommer och där får beskåda Båd Lima och
Malung och Äpplebo, Tillika med Järna, Nås,
Floda. Gud glädje etc.

8. Så äro belägne till vatten och land De
skönaste Dalar i Svea. Besöke den orten hälst
vilken som kan, Så får han erfara långt mera. Gud
glädje etc.

9. Allt detta blev fattat en midsommardag
På Moramäns nöjsamma ängar, Vid Utmelands by
med lust och behag Bland blomstrande, grönskande
sängar. Gud glädje etc.

10. (Tillägg av C. V. Böttiger:) I Dalarna
bodde, i Dalarna bor Bland armod än trohet och
ära: Ett släkte som håller den ed som det svor
Och pilar i vapnet ses bära. Det blandat med bark
icke sällan sitt bröd, Men mäktiga herrar dock
funno sitt stöd Hos fattiga männer i Dalom.

39. Dalmarsch.

(Ord av E. A. Karlfeldt, mel. av W. Peterson-Berger.)
En flock dalkarlar tågar hem från sommararbetet:

1. Marschen går till Tuna På hed och backar
bruna, Marschen går till Mora Och bärgen de blå.
Med hacka och med spade Vi draga hem så glade
Till skogarna de stora Och kullorna de små.

2. Hur lätt det är att vandra, I bröder, med
varandra, När slantarna i fickan Slå takt mot byx-
ans skinn! Hur klarinetten låter, När spelman
vänder åter Med brudgumsskänk åt flickan Och
bröllopslust i sinn!

3. Du dystre far i huset, Vi står ditt öl i kru-
set Och surnar än och skonas, Låt glädjen dväljas
här! Du mor, sätt på din gryta, Låt smör i grö-
ten flyta, För här är Sjungar-Jonas, Och här är
Krongårds-Pär!

4. I bärgslagsmän på vreten, Som sträven och
arbeten, Gån med dit upp till Siljan I dalamar-

schens takt, Gån med och skåden landen, Där kyrkorna på stranden Stå glimmande som liljan Ut i sin vita prakt!

5. Se hagarna sig färga Som eld vid Brunnbäckes färja, Och älv och bäckar rinna Med hög och höstlig låt. Inunder mörka skyar Vi hälsa våra byar, För oss ska vaxljus brinna, För oss ska föras ståt!

40. En hornlåt.

(Ord av E. A. Karlfeldt.)

1. Var är folket som blåste i djurhorn Och förkastade pipa och flöjt? Var är han, som ett råmande tjurhorn Sist bland spelmän till tävlan har höjt? Var är skalden från myrar som gulna Av de ödsliga jortronens skörd, Och från heden, den höstliga mulna, Av den löpande branden förstörd?

2. Finns i Dalarnas härbrän ett bockhorn, Som har kvar sina läten från förr? Var är getherdens vårliga lockhorn, Som slog eko mot fällornas dörr? Över åsar där majgräsen tätta I de nyspruckna lundarnas tid, Låt den dansa, dess sång, den förgätta, Som en vårdans av bråkande kid.

3. Skall han vakna med gamman och blåsa, Han, de mossrudna skogarnas gud, Han vars lungor i nattvinden flåsa Som en fånges med lidande ljud? Skall det gråna mot blommande skyar Av en mærgfull och hednisk musik, När han stiger från åldriga byar Ned åt Gesunda glimmande vik?

41. Dalarnas ungdomsmarsch.

(Ord av Carl Larsson i By, mel. Engelbrektsmarschen.)

1. Nu är tid sätta stora klara klockor i gång, Låt dess malmtunga sjunga sin gamla uppbotts-sång! Låt dem hårt ringa ut all dådlöshetens

nådatid, Låt dem gällt ringa in den stora fejdens
bråda tid! Låtom klockorna slå, låtom budkaveln
gå Över bärgena blå, över fjällarna grå. Låtom
klockorna gå, att dess maning må nå Över hällar,
över fjällar varje Dalarnas vrå!

2. Och så draga vi framåt uti fädernas spår
Som en morgonens vind genom sovande snår. Och
som vindarna susa genom tallarna på hed, Så skall
uppbrottssången brusa genom ungdomens led. Över
Långhedens kam forsar Dalarna fram Under trum-
mornas glam, ta ra ram ta ram ta ram! Emot bor-
garna grå ska till stormning vi gå, Medan pilar
skina vita emot himmelens blå!

3. Tågom fram uti striden med en brinnande
tro, Att ur samtidens vända skall gå framtidens ro.
Tågom fram uti striden med ett styrkande hopp
Om att lyekan en gång skall slå ögonen opp. Tå-
gom fram hand i hand för vårt folk och vårt land
Över Långhedens sand som en löpande brand! Och
där ungdomen går, reder jorden och sår, Skall det
spira, skall det växa för de kommande år!

42. Over de høje fjelde.

(Ord av Bj. Björnson, mel. av H. Kjerulf)

1. Undrer mig på, hvad jeg får at se Over de
høje fjelde? Øjet møder nok bare sne, Rundt om-
kring står det grønne træ, Vilde så gjerne over:
— Tro, når det rejsen vover?

2. Örnen løfter med stærke slag Over de høje
fjelde, Ror i den unge, kraftfulde dag, Mætter sit
mod i det vilde jag, Sænker sig, hvor den lyster,
Ser mod de fremmede kyster!

3. Skal jeg da aldrig, aldrig nå, Over de høje
fjelde? Skal denne mur mine tanker slå, Sådan
med sne-is og redsel stå, Stængende der til det
siste, Blive min dødningekiste?

4. Ud vil jeg, ud! — o, så langt, langt, langt
Over de høje fjelde! Her er så knugende, tårende
trangt, Og mit mod er så ungt og rankt. — Lad
det få stigningen friste, Ikke mod murkanten briste!

5. Engang, jeg ved, vil det række frem Over
de høje fjelde; Kanske du alt har din dør på klem?
Herre min gud! godt er dit hjem, — Lad det dog
endnu stänges Og jeg få lov til at länges!

43. Fjeldsang.

(Ord av Bj. Björnsson, mel. av L. Lindeman.)

1. När du vil på fjeldesti Og skal nisten
snöre, Läg så ikke mere i, End du let kan före!
Drag ej med dig dalens tvang I de grönnen lier,
Skyl den i en frejdig sang Ned ad fjeldets sider!

2. Fugle hilser dig fra gren, Bygdesnakket
viger, Luften bliver mere ren, Höjere du stiger.
Fyld dit glade bryst og syng, Og små barneminder
Nikke vil blandt busk og lyng Frem med röde
kinder.

3. Stanser, lytter du engang, Vil du få at
höre Ensomhedens store sang Bruse til dit öre.
Blot en fjeldbäk risler kvikt, Blot en småsten ruller,
Föres hid din glemte pligt Med en verdens bulder.

44. Gånglåt.

(Ord av O. Thunman, folkmelodi.)

1. Vi gå över daggstänkta bärg, bärg, bärg,
Som lånt av smaragden sin färg, färg, färg, Sorger
ha vi inga, Våra glada visor klinga, När vi gå över
daggstänkta bärg, bärg, bärg.

2. De gamla, de kloka må le, Vi äro ej för-
ståndiga som de, Ty vilka skulle sjunga Om våren
den unga, Om vi vore kloka som de!

3. O mänskor, förglömm er gråt, Och kom-
mer och följer oss åt! Si fjärran vi gånga Att sol-
skenet fånga, Så kommer och följer oss åt!

4. Så gladeligt hand uti hand Nu gå vi till
fågel Fenix land, Till det sagoland som skiner Av
kristaller och rubiner, Nu gå vi till fågel Fenix
land.

5. De väldiga skogarnas sus Gå mäktiga som
orgeltoners brus. Och livets vardagsträta Så lätt
det är förgäta Vid de väldiga skogarnas sus.

6. (Tillägg:) Den vägen som leder till min
vän, Den är både stenig och ojämn. Och därför
vill jag laga Att stenarna borttaga På vägen som
leder till min vän.

7. Om vägen ibland synes lång, Om livet syns
mörkt någon gång, Ja, då börja vi unga Så glade-
ligt att sjunga, Ty vägen blir kort under sång.

8. (O. Thunman:) Små flickor (gossar), små
flickor (gossar), åt er, er, er Min fattiga visa jag
ger, ger, ger. Min visa den är ringa, Men glatt
skall den klinga, Små flickor (gossar), små flickor
(gossar), för er, er, er.

45. Färdevisa.

(Ord av J. L. Tieck, folkmelodi.)

1. Hallå! dig ropar solens sken Ut i vår sköna
värld. Kom, lämna stugans tränga bur, Därute
stänger ingen mur. Kom med på vandringsfärd,
Kom med på vandringsfärd!

2. Hör vinden med det glada sus, Han sällan
vila får. Och bäcken med de muntra hopp Och
älven med det strida lopp, Till havet längtan står,
Till havet längtan står.

3. Kom med, kom med, tag stav i hand Och
vandra fri och glad. Kom, se hur härligt är vårt
land I morgonsol, i aftonbrand — Till fjälls vi dra
åstad, Till fjälls i solens bad!

46. En vandringslåt.

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. av G. Ekman.)

1. Nu vandra våra floder Med sång och sorl
mot fjärran hav, Tillbaka till sin moder Som liv
en gång dem gav. Nu vandra skygga tranorna
Och stolta, vilda svanorna Med rop och låtar hem
igen Kom, följ dem, vandringsmän!

2. Kom ut att fria ströva I bärg och skog,
i fjäll och myr, Att vildmarksöden pröva Och stig-
mansäventyr. Nu hårdna höglandsvägarna, Nu
bida näverbägarna Vid skogens bålar av kristall
Kom, drick dig frisk och kall!

3. Å, känn hur luften lättar Och spelar yr
kring näs och kust. Och hör, en vind berättar Om
vårlig vandringslust! Han sjunger högt i tallarna,
Och upp på fäbovallarna Han klättrar vig och rask
och het I kapp med kalv och get.

4. Men djupt i dalen vandra De stora floder
bort mot hav; De känna ej varandra, Men gå mot
samma grav. Och högt i luften tranorna Och
stolta vilda svanorna Dra hem till fjäll och myr
igen: Kom, följ dem, vandringsmän!

47. Vandringsvisa.

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. ringlek).

1. Vägarna de skrida, Älvarna de glida, Vin-
darna de rida högt på löddrig sky. Skogarna de
gånga, Stora steg och långa, Åsarna de draga långt
från bygd och by. Högst av alla vandrar solen
själv — Kom och låt oss följa sol och vind och älv!

2. Stackars alla gamla, Färdiga att ramla,
Bara de ett steg från sina gator gå! Stackars alla
unga, Fjättrade i tunga Bojor utav järn i Grotte-
kvarnen grå! Hör ni hur de ropa, vind och älv
- Kom och låt den kvarnen stå och mala själv!

3. Solen är vår fader, Stor och grann och glader, Jorden är vår mor så rund och mjuk och god. Vindarna, som sjunga, Våra systrar unga, Och vår stora bror varenda vägens flod. Kära fränder alla, följ oss åt, Visa ni oss vägen på vår vilda stråt!

4. Stackars de som sitta I en vrå och titta rakt emot en vägg och ingen solglimt få! Stackars de som ligga Långtande och tigga Bara lite luft och lite himmel blå! Lyckliga vi fria vandringsmän, Glatt vi gå och komma gladare igen!

5. Upp i fjällen gå vi, Blåa höjder nå vi, Vinden blåser bort all dalens rök och damm. Viderna de tiga, Klintarna de stiga, Jupt i jupet under oss dra molnen fram. Vandra vi i dalen ner igen, Fjällets friska vind han dansar kring oss än!

48. Gånglåt.

(Ord av Carl Larsson i By, mel. av G. Petersén.)

1. Vi gå i den unga, den löftesfyllda vår. Oss trycka inga sorger och inga tunga år. | Se solen över ängarna, Hör vinden genom strängarna På eolsharpan går. | Hej!

2. Visst gå vi mot okända Äventyr och land. Men hållom glada samman Och gångom hand i hand. | Ej kivande och trötande Och släktens band förgätande, Vi gå mot samma land. | Hej!

3. Hur skall man kunna sörja, När livet är så skönt, När solen är så ljuvlig Och gräset är så grönt? | Nej, sparom på vårt kvidande, Tills värligt livets lidande Och sorg en gång vi rönt! | Hej!

4. I våren slumrar sommarn Som ock den kalla höst. Och sorgens källa bära Vi själva i vårt bröst. | Om på de långa vägarna Oss möta sorgebägarna, Så möter också tröst. | Hej!

49. Gymnastikmarsch.

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. av Cronhamn.)

1. Kom, alla ni som ha makt Att stå käckä och vakna i giv akt, Giv akt! Hör, vad oss livet har sagt: Häll ihop, vandra två och två i takt, I takt! Ska väl krymplingar små, Ska väl gamlingar grå Oss i tävlan få slå Och rå på, och rå på? Ska som trälar vi gå, Ska som stockar vi stå, Eller spänstigt gå på Och målet nå? Hallå — hallå!

2. Säg, ska en drönare lat Få bli med i vår drömda frihetsstat, Kamrat! Säg, ska ett bullrande fat Där få gapa och fyllas rikt med mat, Med mat! Och en grubblare blek Och en svärmare vek Är för blek och för vek För vår lek, för vår lek. Och ska pösande klot Utan ryggrad och rot Här med hot stå oss mot — Nej, byt om fot, Rätt fot — rä t fot!

3. Det är vad livet vill ha: Folk som kan både gå och stå och dra, Å ja! Det får en va^r som vill ha: Alla sinnen och lemmar lika bra! Hurra! Ryggen rak, pannan bar, Handen rädig och snar, Midjan smärt, blicken klar — Stätlig kar, stätlig kar! Rättning vänster, framåt, Ta en klingande låt. Fram med sång och med ståt På solig stråt — Framåt — framåt!

50. Slöjdsång.

(Ord av Selma Lagerlöf, mel. av B. Crusell.)

1. Länga ha människor bleknat vid boken, Mistat de friska kropparnas fröjd. Länga ha människor trälat vid plogen, Flygkraften miste jordbunden själ.

2. Kraften var splittrad, skönheten flyktad, Väsandets samklang skorrande brast. Ingen förstod att ena det skilda, Stämma de brustna strängar till spel.

3. Då vi oss vända hän till den gamla Kon-

sternas moder, stärkande slöjd. Den ger som förr
i släkternas barndom Kropparnas hälsa, själarnas
kraft.

51. Vindarnas kör.

(Ord av P. D. A. Atterbom, mel. av H. Möller.)

1. Upp genom luften, bort över haven, Hän
över jorden i stormande färd! Morgonens drott-
ning med rosiga staven Vinkar oss ut i den vak-
nande värld. Upp till de brusande Böljornas lek!
Upp till de susande Lundernas smek! Människan,
djuren i kvalmiga nästen Lyssna med oro till vind-
darnas dån; Vi sväva fria till himmelens fästen,
Komma med budskap igen därifrån.

52. Hymn.

(Ord av O. Thunman, mel. salm 33.)

1. Jag lyfter mina händer Mot solens gyllne
ljus, Som livets låga tänder I jordens stoft och
grus. Med tusen röster blandas Min sång till so-
lens pris, Jag lever, älskar, andas, Det är mitt
paradis.

2. Mitt knä jag aldrig böjer Inför en vän och
far; I sång min bön sig höjer På starka vingars
par. Vad båtar det att gråta? Allt är ju solens
lån, Och solen är en gäta, Och jag är solens son.

53. En morgonhymn.

(Ord och mel. av K.-E. Forsslund.)

1. Kom, nya dag, tag oss, o tag! Stärk vår
längtan, spänn vår vilja, vek och svag! Stig i
vårt hus, glad, rik och ljus, Kom med sorl och
sångers brus! Tyst och tungt vi spinna drömmens
dunkla tråd, Väck oss du till liv och dåd — Lär
oss din lag, tag oss, o tag, nya dag!

2. Kom, nya tid, strålände skrid Fram ur

molnen, fram ur nattens döda frid! Vägen är lång, trött är vår gång, Giv den fart med rop och sång! Bundna nu vi gå, men se, med knuten hand Slita vi var bojas band — Stående nu strid, segern ger frid, nya tid!

3. Kom, nya liv — strider oss giv, Låt blott kampen ej bli lågt och lumpet kiv! Lyft oss i ljus upp ur vårt grus, Ovan moln och stormars brus! Skymtar där en anad värld, låt oss igen Stiga ner att skapa den — Mörkret fördriv, makten oss giv, nya liv!

54. Morgonen.

(Ord av J. L. Runeberg, mel. av A. Söderman.)

1. Solen några purpurdroppar Ren på österns skyar stänkt, Och på buskar, blad och knoppar Daggens pärleskur sig sänkt. Skogens alla fåglar svinga Jublande från topp till topp. Tusen glädjeljud förklinga, Tusen stämmas åter opp.

2. Fjärden krusas, böljan randas, Lunden rörs av fläkt på fiäkt, Liv och blomsterdofter blandas I varenda andedräkt. Ängel från det fjärran höga, Varje väsens blida vän, Gryning! har ett mulet öga Mött din ljusa anblick än?

3. Skingrad är bekymrens dimma, Tankens dystra moln förgått; Dagen i sin barndomstimma Älskar barndomskänslor blott. Ingen lider, ingen saknar; Allt är glädje, frid och hopp. Med naturens morgon vaknar Varje hjärtas morgon opp.

55. Opp, Amaryllis!

(Ord och mel. av C. M. Bellman.)

1. Opp, Amaryllis, vakna min lilla! Vädret är stilla luften sval. Rägnbågen prålar, med sina strålar Randiga målar skog och dal. Amaryllis, låt mig utan våda I Neptuni famn dig frid bebåda!

Sömnens gud får icke mera råda I dina ögon, i
sucker och tal.

2. Kom nu och fiska — noten är bunden —
Kom nu på stunden, följ mig åt! Kläd på dig
tröjan, kjorteln och slöjan, Gäddan och löjan ställ
försåt! Vakna, Amaryllis lilla, vakna, Låt mig ej
ditt glada sällskap sakna! Bland delfiner och si-
rener nakna Ska vi nu plaska med vår lilla båt.

3. Stig då i båten, sjungom vi båda! Kärlek
skall råda i vårt bröst. Eol sig harmar, men när
han larmar, I dina armar är min tröst. Lycklig
uppå havets vreda bölja I din stilla famn, jag kan
ej dölja Hur i döden hjärtat vill dig följa. Sjun-
gen sirener, och härmen min röst!

56. Fjäriln vingad syns på Haga.

(Ord och mel. av C. M. Bellman.)

1. Fjäriln vingad syns på Haga Mellan dim-
mors frost och dun Sig sitt gröna skjul tillaga Och
i blomman sin paulun. Minsta kräk i kärr och
syra, Nyss av solens värme väckt, Till en ny hög-
tidlig yra Eldas vid sefrens fläkt.

2. Haga, i ditt sköte röjes Gräsets brodd och
och gröna plan. Stolt i dina rännlar höjes Gun-
gande den vita svan. Längst ur skogens glesa
kamrar Höras täta återskall Än från den, graniten
hamrar, Än från yx i björk och tall.

3. Se, Brunnsvikens små najader Höja sina
gyllne horn, Och de brusande kaskader Sprutas
över Solna torn. Under skygd av välvda stam-
mar På den väg, man städad ser, Fålen yvs och
julet dammar, Bonden mildt åt Haga ler.

57. Aftonkväde.

(Ord och mel. av C. M. Bellman.)

1. Träd fram, du nattens gud, att solens lågor
dämpa! Bjud stjärnan på din sky mot aftonrodnan

kämpa! Gör ljumma böljan kall! Slut ögats förlåt
till, | Kom lindra kval och krämpa Och blodets
heta svall. |

2. Det späda vattensorl, som ned i mossan
spelar Och uti rännlars språng kring fältet sig för-
delar, Gör ögats sömn så söt, Att döden liksom
känns | Var droppa blod förstela I själva hälsans
sköt. |

3. (6.) Vinrankans duvna prål åt muren vill
sig luta, Tulpanens skrumpna blad sig mer och
mer tillsluta Vid rägnets glesa skur. Längst utåt
ängens rymd | Hörs sista gången tuta Vallhjonet
i sin lur. |

4. (9.) Kring nattens majestäd sig allt i dvala
sänker — Mot rodnan ur ett moln en åldrig urna
blänker Uppå en ättehög. Bland drakar där på
gods | Bland gyllne bloss och skänker Sig Plutos
skugga smög. |

58. Lämner gemaken!

(Ord av O. Thunman, mel. av Bellman.)

1. Lämner gemaken, vandrer ur salen, Träder
på trappan med en bräddfull pokal! Jorden är
vaken, genom all dalen Vårvinden dansar som en
lustig signal.

2. Kransar er binden, kransar till leken, Kran-
sar av blomster och av grönaste blad, Blad ifrån
linden, blad ifrån eken — Världen är skimrande
och dagen är glad!

3. (Långsammare :) Skyarna tåga, sjöarna blän-
ka, Skogarna gunga högt mot himmelen den blå.
(Raskt:) Glömmer att fråga, glömmer att tänka,
Sjunger och roger er och danser på tå!

59. Valborgsmässa.

(Ord av Ernst Klein, mel. av Karl Jansson.)

1. Kom, låt oss tända eldar, så lågande klara,
Kom, låt oss inte spara På bränsle till vårt flam-

mande bål. I afton skall det brinna, det torra och gamla, I afton skall han ramla, den gamla vinterns isande idol.

2. Kom, låt oss alla sträva och raskt bära samman Och kasta i flammen Vårt offer åt dess renande makt! Vi plundra mörka kamrar, och varje hemlig gömma Vi jublande tömma I offereldens glödande prakt.

3. Vi rensa våra själar, vi feja våra sinnen, Ty alla onda minnen Å bål skola brinna i dag. All skum och nattlig ängslan och alla sjuka drömmar I eldens röda strömmar Vi vräka med sjungande tag!

4. All småsint onskas törnen och skammens malörtkransar Och hämdens vassa lansar Vi bära fram till offerbärgets topp. Allt ont vi gjort oss själva och lidit av andra — Vi hjälpa varandra! — I afton vi bränna det opp.

5. Vi skola alla mötas vid offereldens bränder Och ta varandras händer Och stilla skåda över dalen ut. Vi skola alla sjunga och offra och bränna, Och bävande känna, Att vinterns välde är slut.

6. Och högt må lågan dåna och fladdr och flåsa, Ett gnisträgn skall den blåsa Från bärget över sovande värld — Och livet skall stiga befriat och enat Och glödgat och renat Ur valborgsmässans heliga härd!

60. Majsång.

(Ord av E. Tegnér, mel. av Hæffner.)

1. Se, över dal och klyfta Den unga majsoller! Sin ishjälms bärgen lyfta Från ärrig pannan. Men ännu sover jorden, Och böljan fångslad står. Ack, våren här i nordnen Har drivor i sitt hår.

2. Likmycket! snart han träder Ur vaggan
fullväxt opp Med sina västanväder, Med sina blom-
mors knopp. Snart står han högt på fjällen Med
nordens vakna sol, Där morgonen och kvällen Satt
möte sen i fjol.

61. Pingst.

(Ord av T. Fogelqvist, mel. av C. Bull.)

1. Nu selar Pingst sitt gröna spann, Och
blomsterstrupar tona an Sin späda knoppnings-
mässa. En sprittning rister vikens våg, Och morg-
gonskyars mjuka tåg Bestryker bärgets hjässa.

2. Den glimt, en kvinnas öga får, När hon
en bröllopmorgon står Och tvinnar blomtung fläta,
Är det ej den, som lyser len Ur nattens gråt på
vaknad gren Och daggens friska väta?

3. Så smyckom alla döda hus, Slå fönstren
opp för sol och sus! Det strålar och det ström-
mar. Som fordom i ett gyllne rägn Ger Zevs, den
himmelske, sitt hägn At Danaes modersdrömmar.

4. Natur och gudom, sol och stoft Och mar-
kens färg och rymdens doft I samma degel brin-
ner. Nu undfår jorden ljuset dop, Och blod och
tanke smälter hop: All världen sammanrinner.

5. Vi människor, som spridda gå Med sorger
själviska och små I jagets lampor slutna, Aek,
kunde våra lågor slå En bräddad ljushymn mot
det blå Av viljor sammangjutna.

6. Var hälsad, helga flammors tid, Då älskog
rustar sig till strid Och grodden pyr i landen! I
allt som böljar, spritter, ler, Vårt skönhetsdruckna
öga ser Den store alstringsanden.

7. Gjut eld och sav i varje själ Som sover
än, en vanans träl, Med drömmens ådror frusna,
Och låt kring skammens grå kvarter, Där trötta
drifter brunnit ner, Bragdernas morgon ljusna!

62. Strö ut!

(Av K.-E. Forsslund.)

1. Nu ligger jorden grann och ler I gränslös rikedom — Soln öser sina skatter ner, Och ej en vrå är tom. Nu spirar gräs, nu grönskar lönn, Nu doftar starkt syrén och rönn, Konvaljen står i blom.

2. Nu blåser sunnan maskrosfjün Framför sig yr och het, Nu segla säljens fina dun Bort över äng och vret, Och aspar sina hängen strö, I trädgårn faller blomstersnö I tallös ymnighet.

3. Där falla vita flingor tätt Från alla aplar grå — De lossna tyst, de sväva lätt, De dansa fint på tå. I solvarm snö med honungsdoft, I sammetslent och skylätt stoft Med mjuka steg vi gå.

4. Vi gå i sol, vi gå i glans, I doft och hög musik, Vi gå i sång och vindars dans, I glädje yr och rik. Så låt oss ut kring jorden strö Som asp och apel blom och frö, Strö liv kring strand och vik!

5. Låt oss som sunnan sprida milt Musik och färg och glöd, Som solen slösa fritt och vilt Vår värmes överflöd! Av inga gränser livet vet, Men trång och trumpen sparsamhet Är ålderdom och död.

6. Så spörj ej efter art och namn, Men bort med band och bom. Och öppna vitt din håg och famn Och plocka blad och blom. Allt, allt som är till hjärtat slut, För vind och våg strö ut, strö ut Din sommars rikedom!

63. Midsommarvisa.

(Folkmelodi från Västmanland.)

1. Och träden de lövas och marken är grön, Varendaste blomma hon ståndar så skön.

2. Och fågelen sjunger med ljuvelig röst, Han är fälle glader allt uti sitt bröst.

3. Så prisom vi sommaren fager och fin, Sjungom ljuvelig, ljuvelig midsommartid!

64. Höbärgning.

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. av P. Gyllenhammar.)

1. Än blommor blå förgätmigej I våra blomstersängar, Än grönskar gräs och timotej På alla våra ängar. Men liarna slå och räfsorna gå Med raska slag och slängar.

2. Och blomstren falla ned och dö I doft, som stilla söver, I doft av bär och gräs och hö. Av smultron och av klöver. Och liarna slå och räfsorna gå, Och snart är sommarn över.

3. Se drängarna i skjorta röd, Se jäntors vita linnen: Det lyser grant som heta glöd Till fröjd för unga sinnen. Men liarna slå och räfsorna gå, Snart äro blomstren minnen.

4. Där föllo ibland gräs och strå Två vallmo-blomster röda. Min räfserska, ett av de två Skall vid din barm förblöda. Och liarna slå och räfsorna gå, Snart bli vi alla döda.

65. Förbi är ljuvlig sommar.

(Svensk folkvisa.)

1. Förbi är ljuvlig sommar Och vintern närmar sig. Farväl, min allra käresta, Nu far jag bort från dig.

2. Se, fågelskaran drager Mot söder ner så lugnt. Gråt ej, min allra käraste, Gör ej mitt hjärta tungt.

66. Höstsol.

(Ord av Ernfrid Hedman, mel. julsång fr. medeltiden.)

1. Nu smeker höstmild solmusik Vår ljusa sångarfröjd, Som gör vår värld på blomster rik Från ädla tankars höjd. Och dessa blomster skola gro I hägn utav vår själ Och mana fram vår ljusa tro På mänsklighetens väl.

2. Nu smeker höstsol moder jord Med strängalek av ljus, Och dessa smekningar bli ord I våra sångers brus. Vi jubla fram vår klara sång Med bröst i helig brand Om jorden som skall bli en gång En solguds tämpelland.

67. Hösten.

(Ord av C. F. Dahlgren, mel. av V. Uddén.)

1. Hösten är kommen, hör stormarna gny! Svanen tar avsked och svalorna fly! Blomman har bäddat i mossan sin grav; Vågorna brusa på villande hav. Näcken mot klippan gulddharpan slår; Skogsbruden fäller sitt grönskande hår.

2. Solen är slocknad; så mörkt blir på hed; Rännbäckar gråta längs fjällarna ned! Källan på knä står invid deras fot Och i sin urna tar tårarna mot. Sommaren här nere har slutat sitt lopp, Däruti stjärnorna tindrar han opp.

68. November.

(Ord av Oscar Stjerne, mel. av Karl Jansson.)

1. November, det sägs att du minner Om köld och mörker och död, Jag känner dock glad, hur du brinner I snabbare pulsars glöd, Jag känner dock glad, hur den randas, Din styrkas strålande dag Med luft mer ljuvlig att andas I djupa giriga drag.

2. November, mig lockar ditt rike, Din höstligt kyliga värld, Som broder, som vän och som like Min lust är att följa din färd, Att vandra i skymningens stunder Långt bort i det frostiga blå Och trampa i glesnade lunder På frusna och knastrande strå.

3. Där möta vi stormen som hälsar Med stämma av dånande malm November, befriarn som fräl-sar Från sommarens sjukliga kvalm. Vad mer, om

i döden sig böjer Ett barn av de soliga dar — Din frostiga panna du höjer I luft mera kylig och klar.

4. (5.) Skelettlig och kolsvart på bärigen Står skogen mot himmelens rand, Men himlen har purpur i färgen Av anade solars brand. Och se hur stjärnorna ljusna Och stiga ur skyarnas tält Och måla i silver förfrusna Och snööversållade fält!

5. (6.) Här vilja vi dröja i natten Och lyssna till rymderns sång, När jordens små porlande vatten Förstumrats i isarnas tvång. Här fångar vårt öra höga Och eviga hymners brus Och hänryckt dricker vårt öga Oändligheternas ljus.

69. Vintervisa.

(Ord av Z. Topelius, mel. av A. G. Ingelius.)

1. Vind och vita vågor stredo nyss på sjön. Blåa bryggor blänka nu kring öde ön. Smidig skida skön över slätten slinter, Vacker är vår vinter, och så frisk är snön.

2. Det är skarpt i skogen, där jag går i dag. Rim i håret hänger, som en björn är jag; Hugger friska tag och den gröna granen Faller, vit om manen, för min yxas slag.

3. Och så kort är dagen, mon är så allen. Furens skugga växer till en jätte ren, På dess mörka gren hänger månens skiva, Och på fält och driva lyser stjärnans sken.

4. Nu så drar jag åter, fri och glad och ung, Till min trevna hydda, där jag själv är kung. Sjung en visa, sjung! Sjung hur skidan slinter I den vackra vinter över snöig ljung!

70. Vintervisa.

(Ord av Z. Topelius.)

1. Och nu är det vinter, Och skidan hon slinter I bukter och finter, Går bra, går bra! Och koutarna spraka, Och medarna knaka, Och isarna braka, Hurra hurra!

2. Nu remma vi hemma Vår skridsko i klämma,
Och möte vi stämma På sjön, min vän! Nu börjas
attacken Med stål uppå klacken Och nacken i backen
Och upp igen!

3. När vintrarna snöga På näsa och öga, Det
akta vi föga, Går bra, går bra! När julgranen blossar
Och läxan hon lossar, Då sjunga vi gossar: Hurra,
hurra!

71. Skidsång

till Dalarnas ungdom.

(Ord av K.-E. Forsslund, mel. av Karl Jansson.)

1. Tag stav i hand, spänn skidan på, Din snabba
Orsaskida, Glid under vinterhimmel blå Fram över
snöfält vida! Nu ligger tjock på hed och fjäll En
matta över marken, En väldig snövit Leksandsdräll
Från Idre ner till Barken.

2. Med rosig Flodavante grann, Med Gagnefs-
band vid pjäxan, Flyg ut, du unga idrottsman Från
stuguvrån och läxan! Nu breder duvan ut sin duk
På våra urbärgshällar, Ej finns en fäll så vit och
mjuk Bland Malungs fårskinnsfällar!

3. Flyg över hed, glid genom skog Med Mora-
kniv vid sidan -- Har du ett mål, hon hittar nog,
Den goda löparskidan. På fjällets vidd, i mo och
myr, I skogens drömslott rika, Där bida tusen även-
tyr Och syner sagolika.

4. Där stupar klack, där stiger klint, Där brusa
älvar breda, Där viner nordan vässt och blint Och
mumlar sänger vreda. Där fågnas rikt en väg'rött
gäst, Får nyfödd lust och styrka, Där iras tyst en
helig fäst I höjdens friluftskyrka.

5. Så kom, så kom till Dalaskog, Spänn på din
löparskida, Fly bort från stadens larm och knog Till
våra vidder vida! Ur stugor och ur stenpalats Allt
folk jag ville kalla -- Vår sal är rymlig, den har
plats För hög och låg, för alla!

6. Giv unken gränd, giv rökig krog En sista
 avskedshälsning — I mo och myr, i bärg och skog
 Bör frihet och bor rälsning. Så vårda väl den kraft
 som än Av moder Jord vi ärva — Ett folk av friska
 idrottsmän Kan ingen makt fördärva!

72. Julhymn.

(Ord av T. Fogelqvist, mel. salm nr 55.)

1. Från urtid dunkla skymningsvrår Ett seger-
 mummel örat när: Det gyllne hjulet vänder! På
 snötung stig vi vandrat vill. Är dagen död? Står
 solen still I underjordens länder? Släckas — väckas!
 — det är lagen. Skir och tvagen skall han stiga
 Att mot köld och isar kriga.

2. Du nya dag, som bidar skygg Bak åsens
 jättetunga rygg Med bragd och gyllne båge, Vi äro
 dina — du är vår, Giv landet skörd- och segerår Och
 hjärtan högt i läge. Lätta stegen för de gamla Och
 församla ungdomsfröjden Högst på ljusa offerhöjden.

3. Fyll tegens ax och kullens kvarn, Gör kvin-
 nan tung med starka barn, Du fruktsamhetens ande.
 Värm flodens källa, jordens mull, Gör rymden vid —
 ev klanger full. Røj väg i mörko lande. Vaknen
 vida landamärena. Gryningshären redan skrider Mot
 rättfärdighetens tider.

4. Giv växt åt alla krympta små, Som gråtande
 i mörkret gå Med tomma, tärda händer. Smyg in i
 nödens nyckelhål En strimma från ditt offerbål, Som
 hopp i själen tänder. Fukt och skugga mänskan dör
 av. Lys och gör av allt förfruset Ögon tindrande
 tuot ljusef.

5. Stöt i din ljuslur, klarhetsgud, Att folket
 följer dina bud Och fejar sövda vapen. An fläktar
 skumraskflagg från stång, Och ännu är den sekellång,
 Den långa fiendskapen. Kalla alla in i skaran Ut
 mot faran — Eldar brinna! Solens gud skall landet
 vinna!

73. En nyårsvisa.

(Ord av Emil Kleen, mel. salm 56.)

1. Mel glans av snö i stjärneljus Och sus av mörka skogar Träd, nyår, in i varje hus Att fylla vind och logar! Gör varje bleknad kind så röd Som höstens äpplen skina, Och dela lyckans överflöd Bland dem som mäst förtvina!

2. Giv vatten rikligt över mark Och rikt i brunnen även, Spinn trådens spånad fin och stark Till ränningen i väven, Låt örtagårdens apelträd Av mogna frukter digna, Och åkern med den gyllne säd I ymnigt mått välsigna!

3. Bjud stäv åt varje lutad gång Och tröst åt varje plåga, Vår glädjes stund med spel och fång Och muntra nöjen råga. Men klappar sorgen på vår dörr, Lär oss den tåligt bära, Att liksom uti lyckan förr Den hand som slog vi ära!

4. Så hälsa vi dig, nya år, Som skrider över världen, Och samla oss, när midnatt slår, I syskonrund kring härden. En sång som klingar varmt Och glatt, Vi samfält månne sjunga Och prisa i sylvester-natt Det gamla och det unga!

74. Pojkarna.

(Ord av A. M. Lenngren.)

1. Jag minns den ljuva tiden, Jag minns den som i går, Då oskulden och friden Tätt följde mina spår. Då lasten var en häxa, Och sorgen snart försvann, Då allt utom min läxa Jag lätt och lustigt fann.

2. Jag minns de fria fälten, Jag mätt så många gånger, Där ofta jag var hjälten I lekar och i språng, De tusen glada spratten I sommarns friska vind Med fjär'larna i hatten Och purpurn på min kind.

3. Av falskheten och sveken Jag visste intet än. I var kamrat i leken Jag såg en trogen vän. De

långa, lömska kiven, Dem kände icke vi: När örffilen
var given, Var vreden ock förbi.

4. Ej sanning av oss döljdes Uti förtjänst och
fel, Oväldigheten följdes Vid minsta kägelspel: Den tra-
sigaste unge: Vann priset vid vår dom, När han slog
riktigt kungen, Och greven kasta bom.

5. Men mina ungdomsvänner, Hur tiden ändrat
sig! Jag er ej mera känner, I kännen icke mig. De
blivit män i staten, De forna pojkarne, Och kivas nu
om maten Och slåss om titlarna.

6. Med förti år på nacken De streta med be-
svär Tungt i den branta backen, Där lyckans tämpel
är. Vad ger då denna tärnan, Så sökt i alla land?
Kallt hjärta under stjärnan, Gul hy och granna band.

75. Harrgårstösa i äppelapla.

(Ord av G. Fröding.)

1. Då satt å sang i e äppelapel, Där apeläppla
hang grant i ra, Filinkeli! lät e lät i tōppen, Tilideli!
trilla drilla gla.

2. »Va hetter du där i äppelapla Mä vackerlåta
i mun?» sa ja. Da sang då lideli lidelalla, Då
drilla te sòm e lärk å sa:

3. »Ja hetter Astri av Astrakanien, Ja hetter
Lideli Lidela! — Då titta fram sòm ett apeläpple I
apeltopp mella äppelbla.

76. En dansvisa.

(Ord av K.-E. Forslund, mel. av Karl Jansson.)

1. Dansa, dansa, mina barn och och vänner! När
ni inte mer den konsten kan, Dålig hustru får ni,
trötta männer, Tröga jäntor, ni får skräp till man!

2. Då är något murket ner i roten, Vänner,
när ni inte känner mer, Huru tiljan dansar under fo-
ten, Huru golvet gungar upp och ner.

3. Går ni inte all er gång på jorden I en visas
fasta muntra takt, Då är visst er puls fördärvad vor-
den, Själens strängaspel i olag bragt.

4. Och när inte mer ni har den svängen I ert skick och era händers värk, Ja, då springer snart den sista strängen På vår sista fjol, det minns och märk!

5. Är det ungdoms tag att gå med tunga Grav-lunksteg i otakt var för sig! Spelman, kom, låt alla strängar sjunga: Jäntor, ta i ring, här har ni mig!

6. Den som dansar bra och dansar gärna Har väl också fart i knog och slit, Den som lyfter högt i lek sin tärna Bär en tyngre börda ock en bit.

7. Dansa, dansa, mina barn och vänner! När ni inte mer den konsten kan, Dålig hustru får ni, dalamänner, Tröga kullor, ni får skräp till man!

77. En glad visa.

(Ord av Z. Torelius, mel. av L. Nordström.)

1. Hör, Anna lill, om det gör dig harm, Att Pelle ej är dig trogen, Så tag en snöboll och kyss den varm, Kanske att karten blir mogen. Och när du kysst den en timme eller par, Har du i handen precis så mycket kvar, Som du rår med Av gossars ed Och av sju fåglar i skogen.

2. Och, kära Pelle, om Anna är Så sipp som blomstret av häggen, Så håll en spegel mot solen där Och fånga skenet på väggen! Och när du håller den strimman i din hand, Så har du kanske ett litet, litet grand Att bygga på På flickors tro. Nej gossar, tan er om skäggen!

3. Och tag den ena och slå en ann Och knäpp en visa på lutan! Och om en flicka ej får sig man, Så kan hon gärna bli utan. Och om en gosse ej får sin lilla tös, Så kan han gärna gå gladelig och lös, Ty kärlek är Ett stort besvär, Och det är knappt med valutan.

78. Og jeg vil ha mig en hjärtens kjær.

(Ord av C. P. Reis, mel. av A. Söderman.)

1. Og jeg vil ha' mig en hjärtenskiær. Ja, ja, hjärtenskiær! Men en lej, eller sint, eller sur, Eller

gjärrig og gammel kar, Som drikker sig fuld Og falder omkuld, Ham svarer jeg: nej! : Pak dig bare din vej! : Selv om han en drabelig lensmand var, En lensmand var.

2. Men jeg vil ha mig en hjärtenskjär, Ja, ja, hjärtenskjär! Som er stor, som er stärk, som er kjäk, Som er trofast og vakker, ja, Som altid er mild Og venlig og snild, Som elsker for Gud : Sin egen lille brud : Se, så skal han være, som jeg vil ha, Som jeg vil ha.

3. Og han skall være min hjärtenskjär, Ja, ja, hjärtenskjär! Og jeg skal være god i mod ham Jeg skal elske ham evig tro Og klappe hans kind Og kvikke hans sind Og bage hans bröd : Og koge hans gröd : Og så skal vi leve så godt vi to, Så godt vi to.

79. Värmlandspolska.

(Ord av Fredrik på Ransätt, folkmelodi)

1. Å jänta å ja, å jänta å ja Å allt uppå landaväjen, å ja, Å jänta å ja, å jänta å ja, Å allt uppå landaväjen. Där mötte ho mej en måra så rar, Å sola ho sken på himmelen så klar, Å vacker som ljusan dager ho var. Mitt hjarte, vart tog dä vägen?

2. Å jänta etc. Å allt på midsommarsvaka, å ja. Där mötte ho mej mä fräsande fröjd, Å allri nåssin har ja känt mej så nöjd, Ja kasta mina ben i himmelens höjd Å hoppa över alle taka.

3. Å jänta etc. Å allt uti gröna lunden, å ja. Där tog ja en köss så rosenderö, Å klaga för henne hela mi nö Å frågte om ho velle dela mitt brö, Å ho svarte ja på stunden.

4. Å jänta etc. Å allt i Ransätters körka, å ja. Där stodo vi två ve altaret just Å lovade tro i nö å i lust Å allt intill livets sistaste pust Så troget varandra dörka.

80. E fin vise.

(Ord av G. Fröding, mel. av Bj. Halldén.)

1. Det var en unger bonddräng, han gick sig en gång Till kyrkan en morgon, han sjöng sig en sång Så gladelig, så gladelig. Det var så vackert väder. Han hade nya kläder, Han sjöng sig en visa: "Hon väntar på mig, Min jänta, hon väntar på mig."

2. Det gick sig en jänta, hon såg sig omkring, Hon såg åt alla väder, hon såg på alla ting Så gladelig, så gladelig, Men mäst på bonddrängen. Vid Olsbackasvängen Den jäntan, den gossen, de råkade sig, De tego, de stannade sig.

3. Min jänta, min jänta, vi stannar du dig, Vi vilja gå tillsammns på livets långa stig Så gladelig, så gladelig. Och här har du ringen, Och mjölet i bingen Och kakorna i taket de samla väl sig. De samla, de samla väl sig.

4. Och jäntan hon lade sin hand uti hans De gingo framåt vägen, de gingo som till dans Så gladelig, så gladelig, — "Min kära, min fina, Må solskenet skina, Må solskenet skina på dig och på mig, Må solskenet skina på dig!"

81. Solskinsvise.

(Ord av Bj. Björnsson, mel. av H. Kjerulf.)

1. Og räven lå under birkerod Bortved lynget, bortved lynget, Og haren hoppede på lette fod Over lynget, over lynget. "Det er vel noget till solskinsdag! Det glitrer for og det glitrer bag, Over lynget, over lynget!" Trallalalala.

2. Og räven lo under birkerod Bortved lynget, bortved lynget, Og haren hoppede i vilde mod Over lynget, over lynget. "Jeg er så glad over alle ting, Hu, hej, gjør du slige svære spring Over lynget, over lynget!" Trallalalala.

3. Og räven vented bag birkerod Bortved lynget, bortved lynget, Og haren tumlede ham midt imod Over lynget, over lynget. Men Gud förbarne sig, er du der? "Å kjære hvor tør du danse her Over lynget, over lynget?" Trallalalala.

82. Alunda-visan.

(Ord av A. A. Afzelius, folkmelodi.)

1. Gossen min bor i Alunda by, Alo, Alunda, Alundalej! Ögon har han blå, som himlens klara sky. Alunda — lunda, Alo!

2. Går med sin lia lätt som en vind, Alo etc. Lite bränd av soln, men frisk och röd om kind. Alunda etc.

3. Nyss red han sina hästar i vall. — Aldrig såg jag fåle bättre skött på stall.

4. Går han i dansen, sedig och blyg, — Ser han på en flicka, sker det just i smyg.

5. Pingstdan om kvällen kom han till mig. — "Rosa lilla, hör, vad jag vill säga dig!

6. Rosa, min Rosa, älskar du mig?" — Å nej! — Du får nog en annan, tag din korg och tig!

7. Kom så till mig om midsommarkväll. — Gick med mig i dansen lätt och vig och snäll.

8. Flickor, bara tyst! — men tillstå jag vill — Hur det var, en kyss den krångla' han sig till.

9. "Rosa!" han sade — "skall jag dö av sorg?" — Å nej! — Alunda, Alundalej! — Här har du

min hand, jag tar igen min korg. Alunda — lunda, Alo!

83. Kråkvisan.

(Sängdans. Gammal folkvisa.)

1. Bonden han körde åt timmerskog. Hej å hå å timmerskog! Där fick han höra, var kråkan gol — Hej å hå! Tra la la la la la la.

2. Bonden vände om, körde hem igen. "Jag är så rädder att kråkan biter mej!"

3. Svarade käringen med ena tand: "Ej hörde jag kråka skrämman."
4. Bonden satta bågen emot sitt knä; Nu sköt han den kråkan ner från träd.
5. Han satte bågen emot sitt ben, Han sköt den kråkan ner av gren.
6. Bonden satte bågen emot sin fot; Han sköt den kråkan i hjärterot.
7. Brått kom det bud från konungens gård: "Vad gjorde du med kråkan du sköt i går?"
8. "Den kråkan var nyttig till mången god sak, Med fjädern täckte jag all min tak."
9. "Och huvudet tog jag till kärkeknapp, Och näbben den tog jag till tunnetapp!"
10. "Av huden gjorde jag tolv par skor Förutan de tofflor jag gav åt mor."
11. "Och köttet satte jag i baljor och kar, Förutan de stekar jag gav åt far."
12. Föttren dem tog jag till dyngagrep, Tarmarna tog jag till stockarep."
13. "Av skrovet jag gjorde ett gångande skepp, Det likaste, som uppå havet gick."
14. Den som ej kan bruka en kråka så, Hej å hå, en kråka så! — Den är ej värd att en kråka få, Hej å hå — tralalalalalalala!

84. Åka på isen hala.

(Sångdans, mel. från Färöarna.)

1. Åka på isen hala Med oskodd häst och yr, Kryssa i stormen strida Med båt, som ingen styr, Ränna i kapp, när renen På våta drivor flyr: Det är en galnings göra Och mannens äventyr.
2. Göra sig grann och fager Och färdas så fint och smått, Gömma sitt rätta lynne, Tills målet väl är nått, Låta dig länge hoppas Och svika dig sedan brått: Det har jag hört som oftast Skall passa kvinnor gott.

3. Göra sig mör i munnen Och fria på narri
blott, Fresta de stackars flickor Till både stort och
smått, Låta dem sedan fara Och le åt deras lott:
Det har jag hört som oftast Skall passa karar gott.

4. Gå så förnäm och kräsen Och byta sin håg
var dag, Kappas om största stäten Och köpa av
alla slag, Låta en annan svida För slika företag:
Det har jag hört som oftast Skall vara kvinnfolkstag.

5. Gå så kavat och skryta Och pösa av själv-
behag, Sitta i dryckeslaget Och hänga natt och
dag, Komma sen hem och dundra Och hota med
hugg och slag: Det har jag hört som oftast Skall
vara karars tag.

6. Ändå så vill jag säga: Det finns så många
slag. Råkar man på det goda Så ser man väl
andra drag. Möter ett ärligt hjärta Ett lika hjärte-
lag, Ja, då är det ljusst i hoppet Som sol på en
sommardag.

7. Ja, när de rätta mötas, Är allt i sitt rätta
lag, Troget på väg de följas I sämja och gott
behag. Ungdom och fågring vika, Men hjärtatslår
friska slag: Kärleken håller sin värme Och varfar
till dödens dag.

(Stroferna 1, 3 och 5 sjungas av flickor, 2 och 4 av gossar,
de båda sista gemensamt.)

Översättning av E. A. Karlfeldt efter Ivar Åsen.

85. Lindormen.

(Gammal sångdans.)

1. Signe lilla tjänte på konungens gård —
Och de lekte — Där tjänte hon sig i fullt åtta år —
— De lekte uti nätter och alla sina dagar. —

2. Och när som det led på det nionde år, Då
kom där till henne en lindorm så grå.

3. Hör, Signe lilla, vad jag säger dig — Ha-
ver du ej lust att följa med mig?

4. Och Signe lilla gick och lindormen rann —
Kära mina bröder, låt mig ha min gång!

5. Och när de kommo till blomstrande lund
Då lyste Signe lilla att vila en stund.
6. Och Signe lilla bredde ut kappan den blå,
Och lindormen lade sig så varligt därpå.
7. Och Signe lade sig på kappan ock ned,
Och lindormen smög sig så sakta bredvid.
8. Och när de hade sovit tills dager blev ljus,
Då vaknade Signe lilla uti ett kungahus.
9. Och Signe lilla ser sig noga omkring. Och
kring henne stodo tärnor i ring.
10. Och Signe lilla räcker snövitans hand, Då
kom där till henne den fagrade man.
11. Och prinsen han sade till Signe alltså:
Min styvmor har gjort mig till lindorm grå.
12. Det skall du få vara, det säger jag nu,
Tills godvilligt någon vill bliva din brud.
13. Och prinsen klappar Signe lill på rosen-
dekind: Vill du bliva nu allra kärestan min?
14. Och Signe lilla tog han allt uti sin famn.
Och gav'na guldringen och drottningenamn.
15. Och det blev stor glädje i unga kungens
gård — Och de lekte — Det har ej varit sådan
på fyra tjugo år — De lekte uti nätter och alla
sina dagar.

86. Uti vår hage.

(Dansvisa från Gotland.)

1. Uti vår hage, där växa blå bär. — Kom,
hjärtans fröjd! — Vill du mej något, så träffas vi
där. — Kom liljor och akvileja, Kom rosor och
salivia, Kom ljuva krusmynta, kom hjärtans fröjd!
2. Fagra små blommor där bjuda till dans.
Vill du, så binder jag åt dig en kraus.
3. Kranzen den sätter jag sen i ditt hår. So-
len den dalar, men hoppet uppgår.
4. Uti vår hage finns blommor och bär. —
Kom, hjärtans fröjd! — Men utav alla du kärast
mig är. — Kom liljor och akvileja, Kom rosor och
salivia, Kom ljuva krusmynta, kom hjärtans fröjd!

87. Sankt Staffans visa.

(Gammalt svenskt julkväde.)

1. (En röst:) Staffan var en stalledräng, (alla:) Vi tackom nu så gärna. (En röst:) Han vattnar sina fålar fem, (alla:) Allt för den ljusa stjärnan. Ingen dager synes än, Stjärnorna på himmelen de blänka.

2. Två de voro röda, De tjänte väl sin föda.

3. Två de voro vita, De va de andra lika.

4. Den femte han var apelgrå, Den rider Staffan själv uppå.

5. Innan hanen galit har, Staffan uti stallet var.

6. Innan solen månd uppgå Betsel och Gull-sadel på.

7. Innan någon vaknat har, Framme han vid skogen var.

8. I den fula ulvens spår, Raskt och oför-skräckt han går.

9. Gamle björnen i sitt bo Ej får vara uti ro.

10. Stackars haren, skrämnd och rädd, Måste stupa i sin bädd.

11. Nu är eld uti var spis, Julegröt och jule-gris.

12. Nu är fröjd uti vart hus — Vi tackom nu så gärna —. Julegran och juleljus, Allt för den ljusa stjärnan. Ingen dager synes än, Stjärnorna på himmelen de blänka.

88. Den bärgtagna.

(Folkvisa.)

1. Och jungfrun hon skulle sig åt ottesången gå — Tiden görs mig lång — Så gick hon den vägen, åt höga bärget låg. Men jag vet att sorgen är tung.

2. "Farväl, du höga himmel, farväl, du gröna jord! Nu går jag till bärget där bärgakungen bor."

3. Hon klappade på bärgadörrn med fingrarna de små. "Statt upp, du höga bärgakung, drag låsen ifrå!"

4. Och upp steg bergakungen, drog låsen ifrå. Så var hon i bärget i åtta runda år.

5. "Och hämta mig in de glasen med mjöd, Därur vill jag dricka mig självan till död."

6. Och vid den första dryck, hon av mjöd-glasen drack, — Tiden görs mig lång — Ögonen de lycktes, och hjärtat det brast. Men jag vet, att sorgen är tung.

89. Sven i Rosengård.

(Sångdans, gammal folkvisa.)

1. "Var har du varit så länge, Du Sven i Rosengård?" "Jag har varit i stallet, Kära moder vår." I vänten mig sent eller aldrig.

2. "Vad har du gjort i stallet?" — "Jag har vattnat fålarna."

3. "Varför är din kläder så blodig?" — "Vita fålen spjärnte mig."

4. "Varför är din skjorta så blodig?" — "Jag har mördat broder min."

5. "Vart skall du då ta vägen?" — "Jag skall rymma av landet."

6. "När kommer du tillbaka?" — "När korpen han vitnar."

7. "Och när vitnar korpen?" — "När svanen han svartnar."

8. "Och när svartnar svanen?" — "När fjädern han sjunker."

9. "Och när sjunker fjädern?" — "När gråsten han flyter."

10. "Och när flyter gråsten, Du Sven i Rosengård?" — "Stenen flyter aldrig, Kära moder vår, I vänten mig sent eller aldrig."

90. Avskedssång.

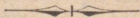
(Ord av C. L. Östergren, mel. Näckens polska.)

1. Hur den flyktat bort på snabba vingar,
Glädjens strålande högtidsstund! Händer skiljas,
avskedssången klingar, Vida skingras vår brödrarund.
Rymdens strömoln like, nyss vi mött varann,
Flammat upp i glöd, när solen log och brann,
Skall lik molnets, vår glöd förgå, När dagens sol
har släckts i böljor blå?

2. O, vem täljer vårens blommor alla, Hjärtats
drömmar i ungdomsår? Tusen, tusen blekna
bort och falla Och försvinna förutan spår. Månget
hopp, som djärvt mot himlens valv sig svang, Var
en bubbla blott, som skimrade och sprang. Brister
kanske som hon vårt band, När nu till avsked
vännen tryckt vår hand?

3. Nej, vid himlen, fästens sorl allenast Dör
som skummet i stormens stund, Men vad hjärtat
djupast känt och renast, Är som pärlan på havets
grund. Och hur känslor skifta, tankar växla form,
Ett ovanskligt är och trotsar tidens storm, Kärlek
ensam, när allt förgår, Kring fria världar faders-
armar slår.

4. Än vi vårda helga himlaflamman, Nordens
tindrande framtidshopp; Nordens söner trofast hålla
samman Under välvande seklers lopp. Ej vår
kedja sprängs, fast fästens dag tar slut, Men hon
vidgar sig, hon växer var minut, Tills hon famnar
med blomsterband Allt nordens folk i skilda
fosterland.

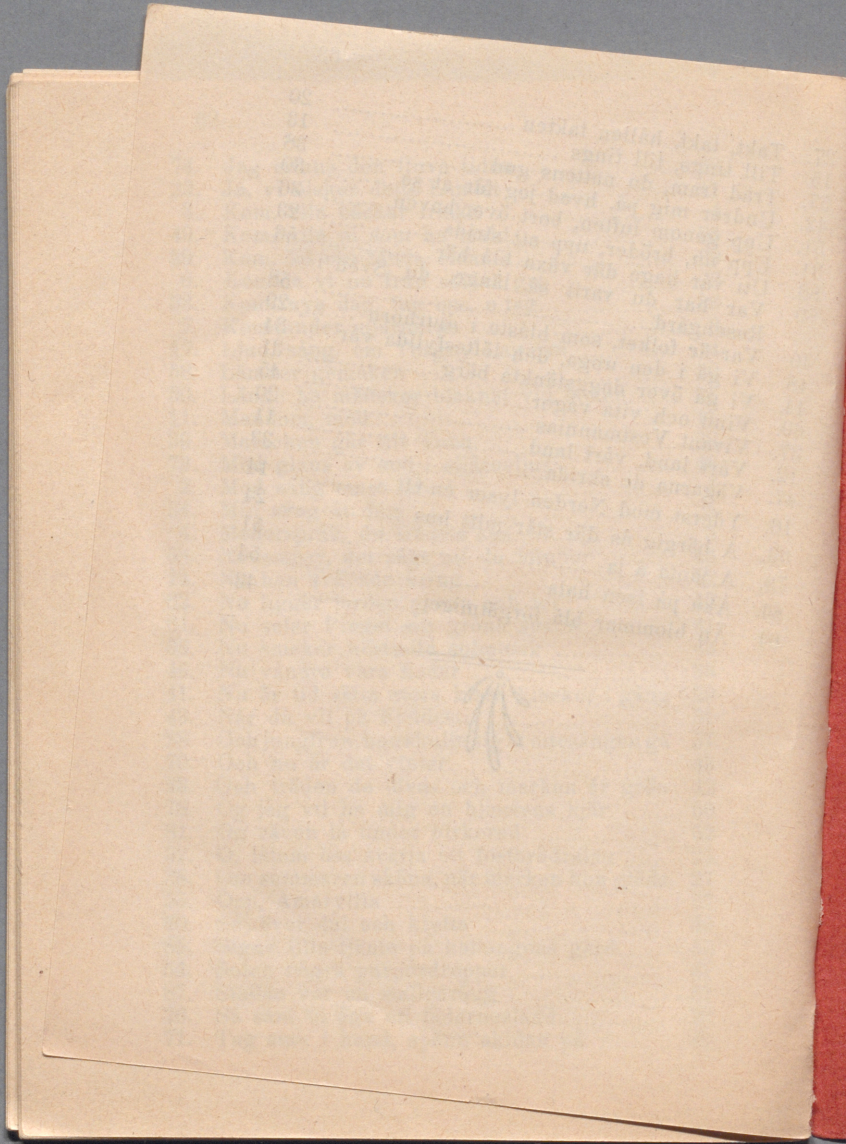
ALFABETISKT REGISTER.

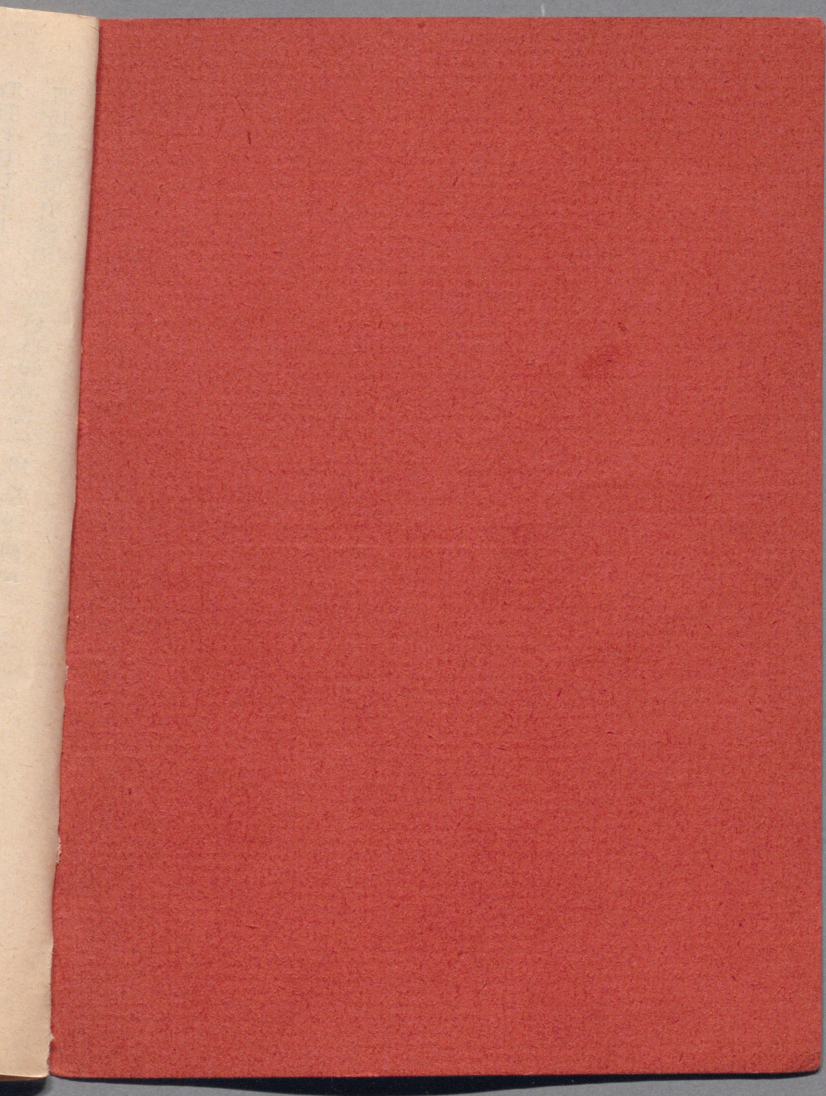
Nr	Sid.
35. Aek, Värmeland, du sköna	26
29. Arbetets söner.....	22
83. Bonden han körde åt timmerskog	53
76. Dansa, dansa, mina barn och vänner	49
5. Den har intet fosterland som ställer	5
23. Der er et yndigt Land.....	18
1. Det brinner en eld	3
9. Det susar så dunkla sagor	10
80. Det var en unger bonddräng.....	52
25. Dold mellan furorna ligger min koja.....	19
10. Du gamla, du fria	10
20. Du hörde oss till och din ära blev vår... ..	16
8. Du måne, livets friska färg	9
75. Då satt å sang i e äppelapel	49
56. Fjäriln vingad syns på Haga	38
30. Fram i arbetets här och fram i ungdomens led	22
21. Framåt, I barn av fosterlandet	17
18. Frihet är det bästa ting	15
72. Från urtidsdunkla skymningsvrår	47
65. Förbi är ljuvlig sommar	43
82. Gossen min bor i Alunda by.....	53
45. Hallå, dig ropar solens sken	32
19. Han trädde upp ur männens flock	16
28. Han träder fram med öppen blick	20
90. Hur den flyktat bort på snabba vingar ..	59
13. Härlig är döden	12
77. Hör, Anna lill, om det gör dig harm	50
24. Hör, hur härligt sången skallar	19
67. Hösten är kommen, hör stormarna gny ...	44
36. I Värmland är lustigt att leva och bo ...	26
52. Jag lyfter mina händer	36

74.	Jag minns den ljuva tiden.....	48
22.	Ja, vi elsker dette Landet	17
3.	Kom, alla bäckar friska	4
49.	Kom, alla ni som ha makt	35
59.	Kom, låt oss tända eldar	39
6.	Komma vi nu från städer grå	6
53.	Kom, nya dag, tag oss, o tag.....	36
7.	Kom under stjärnorna	8
17.	Ljud, sång, om Torgny Lagman	14
58.	Lämner gemaken	39
50.	Länge ha mänskor bleknat vid boken.....	35
11.	Mandom, mod	11
39.	Marschen går till Tuna	28
73.	Med glans av snö i stjärneljus	48
2.	Med sång emot havet	4
34.	Min sång åt dem	25
4.	Moderspråk, du trädets sus.....	5
68.	November, det sägs att du minner	43
14.	Nu han svävade kring	12
62.	Nu ligger jorden grann och ler	42
61.	Nu selar Pingst sitt gröna spann.....	41
66.	Nu smeker höstmild solmusik	43
46.	Nu vandra våra floder	33
41.	Nu är tid sätta stora klara klockor i gång	29
43.	Når du vil på Fjeldesti	31
88.	Och jungfrun, hon skulle sig åt ottesången gå	57
70.	Och nu är det vinter	45
63.	Och träden de lövas och marken är grön	42
78.	Og jeg vil ha mig en hjertens kjær	50
81.	Og räven lå under birkerod	52
32.	O, låtom oss svärja ett fostbrödralag	24
38.	Om sommaren sköna, när marken hon gläds	27
55.	Opp, Amaryllis	37
60.	Se, över dal och klyfta	40
85.	Signe lilla tjänte på konungens gård	55
54.	Solen några purpurdroppar	37
87.	Staffan var en stalledräng	57
26.	Så sant vi äga ett fädernesland	20
71.	Tag stav i hand, spänn skidan på	46

27.	Takt, takt, hållen takten	20
15.	Till tings, till tings	13
57.	Träd fram, du nattens gud	38
42.	Undrer mig på, hvad jeg får at se	30
51.	Upp genom luften, bort över haven	36
31.	Upp nu, bröder, upp att strida	23
86.	Ut i vår hage där växa blå bär	56
89.	Var har du varit så länge, du Sven i Rosengård	58
40.	Var är folket, som blåste i djurhorn	29
48.	Vi gå i den unga, den löftesfyllda vår ...	34
44.	Vi gå över daggstänkta bärg	31
69.	Vind och vita vågor	45
37.	Vivant Vestmannias	20
12.	Vårt land, vårt land	11
47.	Vägarna de skrida	33
16.	Yderst mod Norden lyser en Ö	14
33.	Å bärgig ås där står mitt hus	24
79.	A jänta å ja	51
84.	Åka på isen hala	54
64.	Än blommar blå förgätmigej	43

Gävle 1910

Tryckeri- & Tidningsförs Boktryckeri

